

LA MITJA

 RàdioEstel
 CatalunyaCristiana

DELS NOSTRES MITJANS

EL PRÒXIM 4 D'OCTUBRE SE CELEBRA UN SOPAR BENÈFIC EN FAVOR DELS NOSTRES MITJANS

La Nit de Ràdio Estel i «Catalunya Cristiana»

Amb la voluntat de continuar donant vida a Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana*, el dijous 4 d'octubre, a les 20.30 h, el Palau de Congressos de Catalunya acollirà un gran sopar benèfic en favor dels nostres mitjans. Serà també una ocasió més que propícia per donar suport de forma explícita a la tasca evangelitzadora que duem a terme. La Nit de Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana* és una cita ineludible per als seguidors dels nostres mitjans de comunicació i per a tots aquells que hi col·laboren o bé que hi han col·laborat en algun moment de la seva vida. Presidit pel cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona i president del patronat de totes dues fundacions, l'objectiu d'aquest sopar solidari és obtenir recursos econòmics que permetin continuar oferint el mateix servei i amb la mateixa qualitat que fins ara. L'acte compta amb el suport i la complicitat de Joan Gaspart, president del grup hotelier Husa. **P 2 a 4**

CARDENAL MARTÍNEZ SISTACH:

«Els nostres mitjans estan plenament al servei de l'Església»

Si vols col·laborar amb nosaltres, penja el cartell del sopar benèfic a la teva parròquia o entitat de confiança!

Escultures que parlen des del silenci

Xavier Fornell

Durant les pròximes setmanes s'inauguraran a l'absis de la Sagrada Família dues escultures de gran format de Montserrat Garcia Rius: sant Bru i sant Bernat. Ja fa uns quants anys que hi figuren sant Francesc i santa Clara, de la mateixa autora. Els quatre sants fundadors són un bon exemple de la força i l'harmonia present en tota l'obra religiosa d'aquesta artista de l'Hospitalet de Llobregat. Les seves són «imatges amb ànima», afirmen unànimement els experts, «imatges que transmeten la transcendència i eleven l'esperit». **P 14-15**

L'abat de Montserrat, contra Eurovegas

El preu humà que comportaria la creació del projecte del gran complex lúdic i turístic conegut com *Eurovegas* «no es pot superposar a cap hipotètic benefici econòmic». Amb aquesta contundència es va expressar el 23 d'agost passat l'abat de Montserrat, P. Josep M. Soler. «No podem afavorir pràctiques que portin a la degradació de la dignitat de les persones —va afirmar també en un comunicat fet públic— o les aboquin a agredir la seva salut corporal i psicològica. No podem perdre, a costa del diner fàcil, l'equilibri natural i ecològic de la zona on es proposa construir el complex lúdic.» **P 19**

Sumari

- P 5 La greu situació que pateix Síria
- P 8 Celebrat el XXXIII Meeting de Rímini
- P 21 Una aposta pels valors a l'economia
- P 22 Comença el nou curs de Novahumanitas
- P 23 Estrena del documental «Érase una fe»

Editorial

Nit de Ràdio Estel i «Catalunya Cristiana»

Estem preparant una festa amb tots aquells que fan possible Ràdio Estel i Catalunya Cristiana. Emissors i receptors ens reunirem al voltant de les taules, convocats pel cardenal Lluís Martínez Sistach, que presideix les fundacions que sostenen ambdós mitjans. Sabem que són molts els qui escolten la ràdio i llegeixen el setmanari. I ho voldríem fer visible. Al voltant d'aquests mitjans de comunicació, el Club+Amics, amb els pelegrinatges, les rutes per Catalunya, les pujades a Montserrat... ha anat teixint una xarxa social: ara tenim una ocasió privilegiada per fer-la créixer encara més. Donem les gràcies més expressives a Joan Gaspart i a Jordi Pallarès pel seu compromís en aquesta iniciativa solidària. I us convidem cordialment a participar-hi. Catalunya Cristiana té 33 anys, Ràdio Estel, 18. Tots dos mitjans, com recordava el teòleg i eclesiòleg Salvador Pié, són fruits del Concili Vaticà II, el més gran esdeveniment eclesial del segle XX del qual precisament ara commemorem els cinquanta anys de la seva convocatòria. Una Església en diàleg fructuós amb el món. Una Església que fa seus els goigs i les esperances, les tristesses i les angoixes dels homes i dones del nostre temps... (Cf. *Gaudium et spes*, 1). Quan des de la ràdio retransmetem l'Eucaristia dominical, estem fent un servei a persones grans, malaltes o impedides, que així poden escoltar la Paraula i viure la comunió espiritualment. Quan diàriament es llegeix i comenta l'Evangelí, propiciem l'únic accés que molts tenen a la Paraula de Déu. Quan al setmanari donem a conèixer tants testimonis cristians d'arreu del món, som conscients que estem afavorint una coneixença que pot propiciar després trobades personals. Tothora copsem la riquesa i la vitalitat de l'Església. Catalunya Cristiana i Ràdio Estel han viscut diverses èpoques, diversos estils i podran

tenir-ne d'altres en el futur però, com deia l'estimat bisbe Joan Carrera, cal valorar sobretot els instruments. I l'Església que fa camí a Catalunya ha de ser conscient d'aquests valuosos subsidis per a la seva missió. En aquest sentit, la col·laboració en cadena de Ràdio Estel i Ràdio Principat, amb la seva projecció a l'estat d'Andorra, és un exemple paradigmàtic.

La celebració d'aquesta Nit solidària es farà el 4 d'octubre, festivitat de Sant Francesc d'Assís, aniversari de Ràdio Estel, en vigílies del Sínode de Bisbes sobre la Nova Evangelització. Els nostres mitjans de comunicació poden ser (i d'alguna manera ja ho són), instruments preciosos per a aquesta evangelització renovada, és a dir, portada a plenitud, en el seu mètode, en la seva ardor i expressions. La Paraula de Déu, mitjançant la ràdio i la premsa escrita pot arribar als racons més insospitats de la nostra societat. Per als creients és un incentiu, per als no creients pot ser una interpel·lació. Estem convençuts de la bondat del missatge que llancem, però no sabem com ressonarà en el cor de molts, en quina terra arrelarà, ni els fruits que podrà donar. Aquesta és també la nostra pobresa. Tots sou convidats a la festa.

Ràdio Estel agraeix als seus oients que hagin respost favorablement a la crida que ha fet a donar suport econòmic als programes litúrgics i devocionals. Totes les aportacions continuen sent benvingudes (la Caixa 2100-3013-25-2200406287).

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patrícia Navas, URGELL; Javier Molina, EGIPTE

Col·laboradors d'aquesta setmana: José L. Arín, Pilarín Bayés, Rosa M. Boixareu, Lluís Bertran, Gadi Bosch, Agustí Codinach, Josep Font, Francesc Gamissans, Carmen García, Núria Gispert, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan A. Mateo, Carme de Miguel, Victòria Molins, Francesc Nicolau, Josep Rius-Camps, Peio Sánchez, Lluís Serra, Sebastià Taltavull, Joan M. Vernet, Joan Viñas, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 124,80 €

Gibraltar i Portugal: 124,80 €

Resta d'Europa: 199,85 €

Amèrica i Àfrica: 237,86 €

Àsia i Oceania: 315,81 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Un nou lllindar

Crítica positiva, art de saviesa

L'exercici de la crítica és un art de saviesa, d'aque-lla que ve de dalt. «Qui de vosaltres es té per savi i entès? Que demostrí amb un bon comportament que la saviesa omple de dolcesa les seves obres. La saviesa que ve de dalt, primer de tot és pura, després pacífica, amable, dòcil, plena de misericòrdia i de bons fruits, sense parcialitat ni hipocresia» (Jm 3, 13.17-18). També així es fa art de comunicació.

Hi ha, però, el problema de la llengua, ja que el poder que té pot convertir-se en el seu verí. Ella sol ser el vehicle usat per caure en la trampa del judici fàcil, superficial, escandalós, del qui no s'adona de la «biga» del propi ull i es fixa sobretot en la «busca» de l'ull de l'altre. Jesús i el seu Evangelí són una mateixa font de saviesa.

«Fixeu-vos en les naus: encara que siguin grans i vents forts les empenyin, amb un petit timó el pilot les governa cap on vol. Igualment la llengua, que és un membre ben petit del cos, es gloria de grans coses... Mireu com un foc de no res encén un bosc molt gran! I la llengua és un foc... Amb la llengua beneïm el Senyor, el nostre Pare, i amb la llengua maleïm els homes, fets a imatge de Déu. D'una mateixa boca surten benedicció i maledicció. No convé que sigui així. Poden rajar del mateix forat de la font aigua dolça i aigua amarga? L'aigua dolça no pot sortir d'una font salada» (Jm 3, 4s).

Ens hem de definir per converses constructives, judicis ponderats, impressions contrastades, veredictes

justos. Quin treball quotidià per fer! Déu ens pot demanar compte de voler escriure una història on l'avançada d'uns implica intencionadament que els altres es quedin tirats a la cuneta sense la més mínima possibilitat d'aixecar-se. Posem en pràctica aquella correcció fraterna que, segons la pedagogia de Jesús, sempre ve imperada per la discreció de l'amor. «Germans, no malparleu els uns dels altres. El qui malparla d'un germà o el judica, malparla de la Llei i judica la Llei. I si tu judiques la Llei, en comptes de ser-ne complidor te'n fas jutge. Ara bé, de legislador i de jutge n'hi ha tan sols un: el qui pot salvar o pot fer perdre. Però tu, qui ets per judicar els altres?» (Jm 4, 11-12).

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona

Una aposta pels nostres mitjans

El 4 d'octubre es farà un sopar benèfic a favor de Ràdio Estel i «Catalunya Cristiana»

Redacció
Barcelona

El dijous 4 d'octubre, a les 20.30 h, el Palau de Congressos de Catalunya acollirà una celebració que les persones que valoren i estimen *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel no es poden perdre.

Per primera vegada en la història de 33 anys del setmanari i de 18 de la ràdio, organitzem un sopar benèfic amb la voluntat de continuar donant vida a aquests dos mitjans de comunicació. Serà també una ocasió més que propícia per donar suport de forma explícita a la tasca evangelitzadora que duem a terme.

«Estem celebrant els 50 anys del Concili Vaticà II i Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana* són fruit del Concili», ha recordat el nostre director, Mn. Jaume Aymar.

I el mateix cardenal Lluís Martínez Sistach, en una entrevista recent publicada al nostre setmanari, afirmava: «La possessió per part de l'Església de mitjans propis és una experiència ambivalent, que no sempre ofereix de fet els fruits esperats i desitjables. No sempre aquests mitjans disposen del suport —també econòmic— dels cristians i són molt difícils de mantenir amb la deguda altura i qualitat que avui s'exigeix. *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel haurien de tenir un major suport perquè són mitjans nostres que estan plenament al servei de l'Església.»

La Nit de Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana* és, doncs, una cita ineludible per als seguidors dels nostres mitjans de comunicació i per a tots aquells que hi col·laboren o bé que hi han col·laborat en algun moment de la seva vida.

«Els qui ens escolteu o ens llegiu», ha dit Mn. Aymar, «no tenim gaires oportunitats de conèixer-nos i de saludar-nos: formem un grup social ampli i també una comunitat de pregària virtual. I cal que alguna vegada ho fem visible».

Amb el lema «Hi creus? Vine!», l'objectiu de la Nit de Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana* és obtenir recursos econòmics que ens permetin continuar oferint el mateix servei i amb la mateixa qualitat que fins ara.

Sopar solidari

La crisi econòmica afecta molt especialment l'àmbit periodístic, i els nostres mitjans no en són una excepció. De fet, al llarg de tot aquest any 2012 la plantilla tant de Ràdio Estel com de *Catalunya Cristiana* està fent front a un expedient de regulació d'ocupació que afecta un 20% d'horari i sou.

Per tot plegat, i en el marc d'una campanya més àmplia de recollida

CARDENAL LLUÍS
MARTÍNEZ SISTACH

«*Catalunya
Cristiana* i Ràdio
Estel haurien de
tenir un major
suport perquè són
mitjans nostres que
estan plenament al
servei de l'Església»

MN. JAUME
AYMAR

«Formem un grup
social ampli i
també una
comunitat de
pregària virtual.
I cal que alguna
vegada ho fem
visible»

«Hi creus? Vine!»

Dia: 4 d'octubre
 Hora: 20.30 h
 Lloc: Palau de Congressos de Catalunya
 Adreça: Avinguda Diagonal 661-671,
 Barcelona
 Pàrquing gratuït
 Preu: 45 euros
 C/C: La Caixa 2100 1334 91 0200076078

Per a més informació:
www.catalunyacristiana.cat
www.radioestel.cat
 tel. 93 409 28 10

L'alcalde de Baeclona, Xavier Trias, als estudis de Ràdio Estel.

CatalunyaCristiana

Podeu optar per l'edició digital: 65€ l'any
 Doneu-vos d'alta a www.catalunyacristiana.cat

Subscriuiu-vos-hi per 124,80 € l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CatalunyaCristiana
 durant un any (52 números)

- Edició en català
 Edició en castellà

Nom _____

Cognoms _____

Adreça _____

Població _____

DP _____ Tel. _____ NIF _____

Forma de pagament

- Únic pagament de 124,80€
 per any Dos pagaments trimestrals
 de 62,40€
 Xec nominatiu que adjunto Domiciliació bancària
 (ompliu ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte
 els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció
 al setmanari CatalunyaCristiana.

Títular _____

Entitat _____ Oficina _____ DC _____ Compte _____ Data (dd/mm/aa) _____

Signatura del titular

Envie aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
 (Departament de Subscripcions)
 Comtes de Bell-lloc, 67-69
 08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autorizo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

de fons, es va pensar en un sopar solidari a benefici dels nostres mitjans en el qual cada participant aportarà 45 euros. També s'ha pensat en una fila zero, per tal que les persones que no puguin assistir al sopar però que igualment vulguin col·laborar-hi, puguin fer-ho a través d'un ingrés al compte corrent. Totes les aportacions, independentment de la seva quantitat, seran benvingudes.

La Nit de Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana* serà presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona i president del patronat de totes dues fundacions, i comptarà amb la presència d'altres autoritats eclesiàstiques i polítiques.

L'acte serà presentat per dos periodistes que van començar la seva carrera precisament a Ràdio Estel. Es tracta d'Oscar Dalmau, presentador d'*El gran dictat*, de TV3, i de Marta Cailà, presentadora de *Via lliure* de RAC1. Ells seran els encarregats de conduir l'acte i d'anar introduint els diferents moments de la nit.

Així, la Nit de Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana* comptarà també amb una actuació musical i amb una subhasta que oferirà Joan Gaspart, president del grup hotelier Husa.

De fet, aquest esdeveniment benèfic no hauria estat possible sense la complicitat i la logística oferta per Joan Gaspart, seguidor des de sempre dels nostres mitjans i soci del Club+Amics, i sense la col·laboració

Pilarín Bayés, autora del cartell

La ninotaire Pilarín Bayés és una de les col·laboradores històriques de *Catalunya Cristiana*. Al llarg dels més de trenta anys de vida del setmanari, la coneguda il·lustradora ha estat l'encarregada de posar el seu bon humor al servei de la tasca evangelitzadora del nostre mitjà. Com no podia ser d'una altra manera, també ella ha dibuixat el cartell per tal d'ajudar-nos a difondre el sopar benèfic a favor de Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana*. A més, ens ha ofert el cartell original de forma totalment desinteressada per tal que puguem subhastar-lo la mateixa nit del sopar.

desinteressada de tantes persones, associacions i entitats vinculades directament o indirectament a Ràdio Estel i a *Catalunya Cristiana*.

Síria

El conflicte a Síria podria estendre's al Líban

Ho adverteix el patriarca de l'Església catòlica de ritu maronita d'Antioquia

ACI
Damasc

El Patriarca de l'Església catòlica de ritu maronita d'Antioquia, Bechara Boutros Rai, ha advertit que el conflicte armat a Síria afecta el país veí del Líban, i que podria generar-hi encara un conflicte més gran. «La guerra civil a Síria entre la majoria sunnita i la minoria alauita ha començat ja a tenir un impacte sobre els sunnites i aluites al nord del Líban, a Trípoli i Akkar», ha explicat a l'organització catòlica internacional Ajuda a l'Església Necessitada.

Els libanesos estan dividits entre «els qui donen suport al règim d'Assad i els qui donen suport a l'oposició», ha assenyalat. El continu conflicte polític entre els sunnites antiAssad i els xiïtes proAssad «es farà més pronunciat a causa dels esdeveniments a Síria».

El patriarca Bechara Boutros Rai ha demanat als cristians libanesos que «s'uneixin més» i que compleixin amb les seves responsabilitats. «Després de tot, per la seva cultura i actitud mental, ells sempre lluiten per la pau, el progrés i els valors de la modernitat. Ells estimen la pau i lluiten per la justícia», ha subratllat. I ha afegit: «Els volen viure junts i cooperar amb els musulmans, sense prejudicis ni motius ulteriors.»

El patriarca sosté que els catòlics de ritu maronita a Síria no estan lliures de la violència del conflicte, però no hi ha atacs directes contra ells perquè «són respectats i no interfereixen en política».

El patriarca Rai ha indicat que l'augment de les accions islàmiques no farà desaparèixer en absolut la presència cristiana al Pròxim Orient, perquè la majoria de musulmans respecta les contribucions cristianes a la societat. «Els mateixos musulmans reconeixen la importància de la presència de cristians per les qualitats intel·lectuals, morals i vocacionals que posseeixen. També pel

«Els catòlics de ritu maronita a Síria no estan lliures de la violència del conflicte»

apostòlica de Benet XVI, referent al Sínode al Pròxim Orient el 2010, es divulgui durant la visita. El patriarca Rai ha comentat que la carta «inspirarà esperança i encoratjarà la gent del Pròxim Orient a intensificar la seva unitat i esforç per viure junts i complir el seu rol dins d'Àrabia i la comunitat internacional».

Per part seva, el portaveu vaticà, el P. Federico Lombardi, ha refusat cancel·lar la visita de Benet XVI al Líban, prevista del 14 al 16 de setembre, a causa de la situació de violència a Síria. «La preparació per al viatge del Papa continua sense incerteses per part del Vaticà», ha subratllat el P. Lombardi. Aquesta visita serà la segona que Benet XVI realitza a la regió, després de la que va fer l'any 2009 a Jordània, Israel i els territoris palestins.

Així mateix, l'arquebisbe melquita d'Alep, Jean-Clément Jeanbart, ha fet una crida a Ràdio Vaticana per demanar la intervenció de la comunitat internacional i posar fi al conflicte entre l'oposició i el règim del president Bashar al-Assad. Segons Mons. Jean-Clément Jeanbart, és necessari «convèncer tothom a asseure's al voltant d'una taula per parlar, cercar la reconciliació i resoldre aquest problema. La guerra només destrueix, només mata, és una guerra fratricida». «Prego i suplico que tothom faci el possible per salvaguardar els milers i milers de persones que moren per no-res», conclouia.

Carta del patriarca llatí de Jerusalem

El patriarca llatí de Jerusalem, Mons. Fouad Twal, ha escrit una carta a Benet XVI amb motiu de la seva propera visita al Líban. Hi expressa l'alegria i li assegura les seves pregaries per a l'èxit de la seva missió.

El patriarca li comunica que «la nostra regió viu actualment condicions difícils i sentim la necessitat d'escoltar la vostra veu, veu de direcció, d'oració, i de compassió amb els qui pateixen. Aquesta regió, des del Sínode fins avui, ha viscut esdeveniments radicals que han canviat règims i han obert noves perspectives de llibertat i dignitat; però que, també, s'han vist acompanyades d'augment de la violència».

Per tot això, el patriarca llatí de Jerusalem confia que «la vostra visita al Líban i el discurs adreçat al Pròxim Orient i a la comunitat internacional enfortirà l'esperança dels cristians; així com el procés de diàleg islamocristià i els valors de justícia i de pau».

seu respecte per la llei, la lleialtat al país i a les autoritats del govern, sense interferir en política, on el règim particular és teocràtic», ha assenyalat.

El patriarca, que encapçala una branca de l'Església catòlica en completa

comunió amb Roma, ha destacat que espera que el papa Benet XVI abordi el tema de les relacions amb els musulmans i altres religions al setembre, durant la seva visita al Líban.

Està programat que l'exhortació

Israel

Monsenyor Lazzarotto, nou nunci apostòlic a Israel

Agència Ecclesia / Jerusalem

Benet XVI ha nomenat Mons. Giuseppe Lazzarotto nou nunci apostòlic a Israel i delegat apostòlic a Jerusalem i a Palestina. Succeeix Mons. Antonio Franco, a qui van acceptar la dimissió per límit d'edat.

El nou representant diplomàtic del Vaticà a Israel i Palestina ha assenyalat l'esperança que «el diàleg sempre preval» a la regió i ha expressat la seva preocupació especial pel futur de Síria.

Mons. Giuseppe Lazzarotto, en declaracions a Ràdio Vaticana, ha explicat que vol participar en la creació d'un «pont» de diàleg a la regió. «Només a través del diàleg, del camí fet plegats, podem trobar les solucions adequades i suficients per satisfer les aspiracions d'aquells que són, n'estic segur, la gran majoria», ha afegit.

Anticipant-se a la nova missió, Giuseppe Lazzarot-

to ha al·ludit als «homes i dones de bona voluntat que viuen a Terra Santa i que s'esforcen cada dia perquè aquest camí cap a la pau estigui finalment obert a tothom». El diplomàtic ha confessat «gran emoció» abans de tornar a Jerusalem, on ha treballat al servei del Vaticà. «Crec que és important continuar amb la tasca que s'ha desenvolupat en aquests darrers anys amb molt d'esforç i amb gran generositat per part dels meus predecessors.» Per als cristians, el nunci ha afegit que la missió és promoure «petits gestos de fraternitat, de comprensió, de diàleg i amistat per viure tots junts».

L'arquebisbe italià, de 70 anys, era fins ara el nunci apostòlic a Austràlia, després de passar, entre altres països, per l'Iraq i Jordània. L'arquebisbe és un bon coneixedor de Terra Santa ja que va ocupar el lloc de conseller de nunciatura a Israel. Ha desenvolupat diversos càrrecs diplomàtics a Zàmbia, Malawi, Cuba, Jerusalem i a la Secretaria d'Estat vaticana.

Programació 2012

Club⁺amics

Associació d'Amics de Catalunya Cristiana

Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

Terra Santa

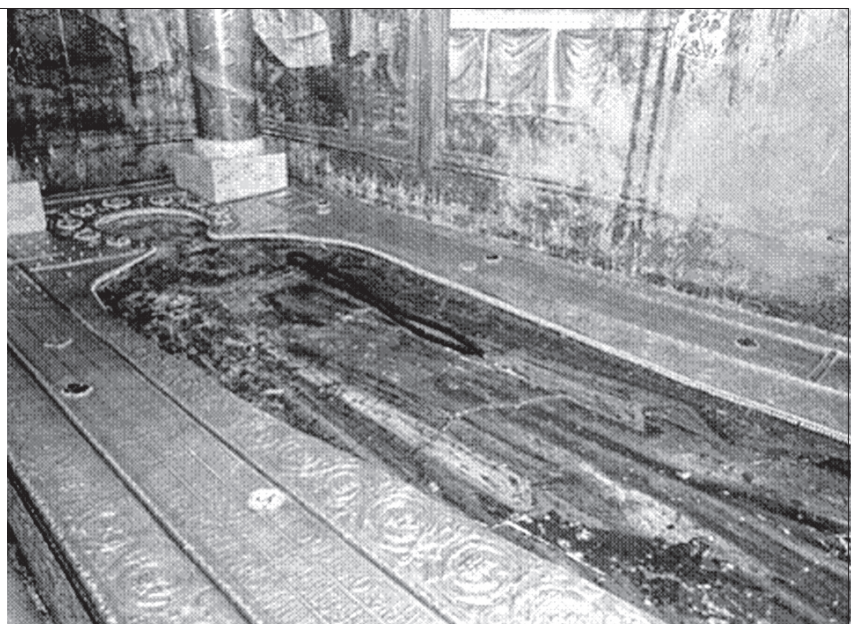
Del 30 novembre al 7 de desembre

Expedicions culturals

GEÒRGIA Terra cristiana al Caucas

De l'11 al 17 d'octubre

Celebracions religioses a
Mtsakheta

SRI LANKA: De l'1 al 9 de novembre

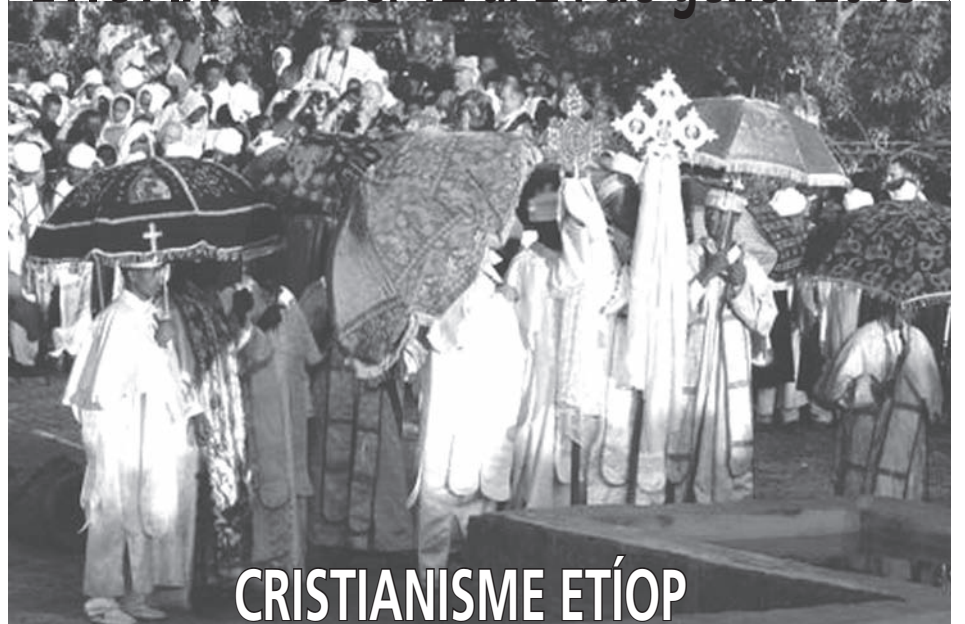
l'esperit de l'antiga Ceilan

La ruta colonial de les
espècies al cor de l'Índic

L'actual **SRI LANKA** és l'antiga **CEILAN**, una illa al sud del continent indi que ens ofereix l'oportunitat d'endinsar-nos en una magnífica ruta a través de plantacions d'espècies, parcs nacionals on gaudirem d'un safari entre elefants, meravellosos paisatges de muntanya entre plantacions de te, les antigues capitals del regnes singalesos, etc. Tot envoltat d'un dels paisatges més impressionants d'Àsia on la selva més verda i una atractiva costa tropical són la llar d'un poble amable i hospitalari on actualment regna la pau i l'harmonia entre cristians, budistes, hindús i musulmans.

ETIÒPIA Del 12 al 24 de gener 2013

CRISTIANISME ETÍOP

Celebració de l'Epifania-TIMKAT- a
la Jerusalem africana-LALIBELA

Places limitades

Club+amics
Comtes de Bell-lloc 67-69
08014 Barcelona

Tel: 93 409 27 00
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

Maria, reina en l'amor i en el servei

Catequesi de Benet XVI a Castelgandolfo

ACI
Castelgandolfo

En meditar durant la catequesi del dimecres 22 d'agost sobre la festa de Maria Reina, el Papa va explicar que aquesta reialesa de la Mare de Déu es fa concreta en l'amor i en el servei als seus fills, en el seu vetllar constant per les persones i les seves necessitats.

Benet XVI va assenyalar que «Maria és una reina perquè està associada, de manera única, al seu Fill, tant en el camí terrenal, com en la glòria del cel. El gran sant Efreem de Síria afirma sobre la reialesa de Maria que deriva de la seva maternitat divina: ella és Mare del Senyor, del Rei de Reis i ens indica Jesús com a vida, salvació i esperança nostra». «Com ja recordava Pau VI a l'exhortació apostòlica *Marialis cultus*: "En la Mare de Déu tot és referit a Crist i tot depèn d'Ell: amb vistes a Ell, Déu Pare la va triar des de tota l'eternitat com a Mare tota santa i la va guarnir amb dons de l'Esperit Sant que no van ser concedits a cap altre."»

En explicar la reialesa de Maria, el Papa va dir que hi ha entre les persones «una idea popular de rei o de reina, relacionada amb una persona amb poder i riquesa, però aquest no és el tipus de reialesa de Jesús i de Maria. Pensem en el Senyor, la reialesa és l'ésser de Crist entreteixit d'humilitat, de servei, d'amor i sobretot servir, ajudar, estimar».

Tot seguit va indicar que «Jesús va ser proclamat rei a la creu amb aquesta inscripció: "rei dels jueus". En aquell moment a la creu es mostra que és rei, i com a rei pateix amb nosaltres, per nosaltres, estimant fins al fons i d'aquesta manera governa i crea veritat, amor i justícia.» «Així com a l'Últim Sopar s'inclina per rentar els peus als seus, la reialesa de Jesús no té res a veure amb la dels poderosos de la terra. És un rei que serveix els seus servidors, com ha demostrat al llarg de tota la seva vida.

«Maria és reina estimant-nos i ajudant-nos en totes les nostres necessitats, és la nostra germana i serventa humil»

I el mateix val per a Maria: és reina en el servei a Déu i a la humanitat, és reina de l'amor que viu el do del sí a Déu per entrar en el disseny de la salvació de l'home.»

El Pontífex va afirmar que Maria «és reina precisament estimant-nos i ajudant-nos en totes les nostres necessitats, és germana nostra i serventa humil. I així arribem al punt: com exerceix Maria aquesta reialesa de servei i amor? Vetllant sobre nosaltres, els seus fills: fills que s'adrecen a ella en la pregària, per agrair-li o per demanar la seva protecció materna i la seva ajuda celestial després, potser, d'haver perdut el camí, oprimits pel dolor o per l'angoixa per les tristes i doloroses vicissituds de la vida. En la serenitat o en la foscor de l'existència, nosaltres ens dirigim a Maria i ens encomanem a la seva contínua intercessió, perquè del Fill obtinguem tota gràcia i misericòrdia necessàries per al nostre peregrinatge al llarg dels camins del món».

I va afegir: «El títol de "reina" és un títol de confiança, d'alegria i d'amor. Sabem que aquella que té a les seves mans, en part, la sort del món és bona, ens estima i ens ajuda en les nostres dificultats.»

Per concloure, va exhortar a contem-

plar Maria i a imitar «la fe, disponibilitat plena al projecte de Déu, l'acollida generosa de Jesús. Aprenquem a viure, seguint l'exemple de Maria. És la reina del cel prop de Déu, però també és la mare propera a cadascun de nosaltres, que ens estima i escolta la nostra veu».

Condol del Papa per la mort del patriarca ortodox d'Etiòpia

Radio Vaticana / Ciutat del Vaticà

Benet XVI ha manifestat el seu condol per la mort del patriarca ortodox d'Etiòpia, Abuna Paulos, mort a Addis Abeba, als 76 anys. En un missatge adreçat al patriarcat, el Papa recorda la seva gran tenacitat pel diàleg entre l'Església ortodoxa d'Etiòpia i l'Església catòlica. I destaca l'important interacció que Abuna Paulos havia pronunciat durant el Sínode per a Àfrica, celebrat a Roma l'octubre del 2008.

D'altra banda, el missatge de condol del secretari del Consell Mundial de les Esglésies, el reverend Olav Fykse Tveit, recorda l'extraordinària figura espiritual d'aquest patriarca que es va comprometre amb valor en el diàleg interreligiós i en l'ecumenisme. El Consell Mundial de les Esglésies, del qual el patriarca n'era un dels vicepresidents,

destaca la lluita contra la sida d'Abuna Paulos i el seu compromís en el progrés social dels més necessitats. Gràcies a la seva feina incansable, el patriarca havia rebut nombrosos i prestigiosos reconeixements internacionals.

També la Comunitat de Sant'Egidio el recorda amb afecte. El seu president, Marco Impagliazzo, assegura que el patriarca «havia recollit el testimoni d'una antiga Església màrtir, que ha travessat els anys duríssims de la dictadura i de la guerra, ha patit persecucions en primera persona a causa de la fe i ha pagat amb la presó i l'exili la seva fidelitat a l'Evangeli». Això palesa que el patriarca Paulos «ha estat un gran protagonista del renaixement de l'Església a Etiòpia, i també una de les veus més autoritzades del cristianisme africà», encarnant «la fe senzilla i forta de milions de cristians».

cerers
des de
1862

CERABELLA

P.I. Can Clapés, 08181 Sentmenat (Barcelona)
T. 93 715 31 02 / Fax 93 715 02 51
CERERIA ABELLA
Sant Antoni Abat, 9, 08001 Bcn.
T. 93 441 09 07 / Fax 93 441 70 47
Boters, 5, 08002 Bcn. T./Fax 93 318 08 41
Comte Borrell, 41, 08015 Bcn. T.93 442 93 28

Itàlia

L'home i la seva relació amb l'infinit

Celebrat el XXXIII Meeting de Rímini

Redacció
Rímini

Del 19 al 25 d'agost s'ha celebrat a Rímini el XXXIII Meeting de l'Amistat entre els Pobles amb el lema «La natura de l'home en relació amb l'infinit». Els nombres parlen per si mateixos: 98 trobades amb 271 ponents, 9 exposicions, 21 espectacles, 800.000 visites de 40 països diferents...

En el comunicat final es pot llegir que «és possible viure aquesta dimensió de l'existència humana, i testimoniar que la relació amb l'infinit, que tot home anhela, no és una qüestió espiritual per a adeptes a la feina o persones "pies", sinó un factor essencial per viure qualsevol aspecte de la vida amb veritat».

Entre els testimonis que s'han pogut sentir al Meeting en destaquen especialment dos: Mons. Ignatius Kaikama, arquebisbe de Jos i president de la Conferència Episcopal de Nigèria, i Izzeldin Abuellaish, metge palestí autor del llibre *Non odiero* («No odiaré»), al qual un carro armat israelià li va matar tres filles i una néta.

Mons. Ignatius Kaikama va explicar que un petit grup d'extremistes, anomenat Boko Haram, vol desencadenar una guerra civil a Nigèria. Ataquen i destrueixen esglésies cristianes i assassinen els fidels. Des del gener, ja han matat més de 800 persones. El president de la Conferència Episcopal de Nigèria va assegurar que «els atacs han posat a dura prova la fe de moltes persones, perquè no és fàcil parlar d'amor i de perdó en aquestes condicions». I va assegurar: «Hem estat atacats i assassinats, però l'esperança encara hi és.»

Per la seva banda, Izzeldin Abuellaish va relatar la història de la seva vida a la Franja de Gaza i com es va decidir dedicar-se a estrènyer les relacions entre palestins i israelians, tot cercant el diàleg. Davant de la pèrdua de les seves filles i la seva néta, deia: «Era el moment de defensar la vida de tothom. Ningú no ha de ser assassinat per voler defensar la seva pròpia llibertat i ningú no és lliure si els altres no ho són també. (...) Estic segur que un dia em retrobaré amb les meves filles assassinades, i vull poder dir-los que s'ha resolt el que va causar el seu vessament de sang. Els instruments per resoldre la situació no són els projectils, sinó la saviesa, la gentilesa i els bons actes.

Missatge de Benet XVI

El Papa va enviar un missatge al bisbe de Rímini, Mons. Francis Lambiasi, amb motiu del Meeting. Per a Benet XVI, «parlar de l'home i del seu desig d'infinit vol dir reconèixer la seva relació constitutiva amb el Creador». El Pontífex destacava que la tensió cap a l'infinit «és indeleble en el cor de l'home», fins i tot quan «nega o rebutja Déu, no desapareix la set d'infinit». Segons el Bisbe de Roma, el problema sorgeix quan hi ha una «recerca desesperada i estèril de falsos infinits: les drogues, una sexualitat viscuda d'una manera desordenada, les tecnologies que ho abracen tot, l'èxit a qualsevol preu, les formes enganyoses de religiositat».

«Fins i tot les coses bones que Déu ha creat com a camins que condueixen a Ell», assenyala el Papa, «sovint corren el risc de ser absolutitzades i de convertir-se en ídols que reemplacen el Creador». Per arribar al vertader infinit, cal seguir «un camí de purificació, un camí de conversió del cor i de la ment. S'han d'eliminar totes les falses promeses d'infinit que sedueixen l'home i el converteixen en un esclau». Benet XVI assenyala que «per trobar-se veritablement a ell mateix i la pròpia identitat, per viure a l'alçada del nostre propi ésser, l'home ha de reconèixer-se criatura, dependent de Déu».

Per al Pontífex, «des de l'encarnació s'ha eliminat la distància insalvable entre el finit i l'infinit: el Déu etern i infinit ha deixat el cel i ha entrat en el temps, s'ha submergit en la finitud humana. (...) L'home va ser creat per un Déu infinit que es va fer carn, que va assumir la nostra humanitat per atreure a l'alçada del seu ésser diví». Per això, afegia, «no hem de tenir por del que Déu ens demana a través de les circumstàncies de la vida».

Finalment, conclou afirmant que a «Déu li interessa la nostra felicitat, la nostra plena realització humana», i encoratjava a «entrar i romandre en aquella mirada de fe que va caracteritzar els sants, per tal de poder descobrir les llavors del bé que el Senyor dissemina al llarg del camí de la nostra vida, i aconseguir amb alegria la nostra vocació».

Les paraules són molt més potents que els projectils.»

Ell va fer una opció per la pau i va escriure un llibre sobre la seva vida per oferir esperança. «No és l'odi el que

em farà justícia. L'odi és un verí que destrueix les persones que ho proven. (...) Hem de preguntar-nos: què puc fer perquè alguna cosa canviï? La millor arma de destrucció massiva és l'odi en les nostres ànimes. (...) La vida m'ha ensenyat que hi ha tres enemics: l'arrogància, la ignorància i la cobdícia. Ens odiam perquè no ens coneixem i, en la mesura en què continuem sense conèixer-nos, continuarem odiant-nos. Conèixer-se vol dir manifestar respecte i comprensió. Calen justícia i veritat.»

Abuellaish és musulmà i reconeixia que és la fe el que el sosté: «La fe per a mi és la vida, és el que queda quan totes les altres coses se'n van, és la llum en la foscor que ens mostra el camí. (...) Crec que tot està en mans de Déu i nosaltres, els homes, som instruments seus.»

El Meeting de Rímini també va tractar el tema de la llibertat religiosa en una taula rodona en què hi van intervenir, entre altres, Crisòstom II, arquebisbe de Nova Justiniana i de tot Xipre; Salman Shaik, director del Brookings Doha Center i membre del Saban Center per a la política del Pròxim Orient, i Gianni Alemanno, alcalde de Roma. Crisòstom II va denunciar alguns dels resultats de trenta anys d'ocupació del 38% de Xipre per part de Turquia: 520 esglésies cristianes transformades en magatzems, museus i mesquites, obres d'art robades, 180.000 xipriotes expulsats i substituïts per 300.000 colons d'Anatòlia i 30.000 soldats turcs. L'arquebisbe va relatar restriccions i violència patides pels cristians xipriotes i va indicar que la llibertat religiosa no es pot limitar només a instrument de tolerància política perquè és fruit d'un aprofundiment dels valors morals i ètics inherents al cor de l'home: «El cristianisme té el do d'il·luminar tota la humanitat —deia el prelat—, per aquest motiu quan s'apaga el llum de la cristiandat s'apaga el llum de tot l'univers.»

Per a Salman Shaik, musulmà casat amb una cristiana, la llibertat religiosa és el punt focal del qual tornar a partir després de les revoltes de la primavera àrab. Segons Shaik, una de les vies per obtenir el respecte a la llibertat religiosa és la inclusió de les minories en la creació dels nous governs.

Per la seva banda, Gianni Alemanno va lamentar la indiferència de les autoritats i els mitjans europeus pel que fa a les violacions dels drets humans.

El tema central de la trobada, *La naturalesa de l'home en relació amb l'infinit*, va ser analitzat per Javier Prades López, rector de la Universitat San Dámaso de Madrid. El professor Prades deia que «la dissociació entre realitat i desig des de sempre preocupa i fa pensar l'home. Cadascun de nosaltres ha d'acceptar que la vida que l'espera és massa limitada perquè s'hi puguin acollir tots aquells desitjos que portem a dins. Segons el ponent, «és en la trobada amb Jesús on emergeix la nostra autèntica alçada, l'alçada de l'home i del seu desig, aquella nostàlgia d'absolut que travessa les cultures humanes».

Els joves també han tingut un paper protagonista a la trobada. Com diu el comunicat final, «han explicat a milers i milers de persones que és possible no deixar-se abatere per les circumstàncies, sinó renèixer i construir en tot moment, i redescobrir la naturalesa profunda del propi jo com a desig inextirpable del bé».

El proper Meeting de Rímini tindrà lloc del 18 al 24 d'agost del 2013 amb el lema «Emergència: l'home».

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES

petita gran residència.

Petita (hi ha lloc per a 16 persones), gran (els residents la fan gran).

Places disponibles, ambient familiar

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

Punt de vista

Lluís Bertran

Director de gestió i polítiques públiques (CEES)

Nosaltres, els europeus

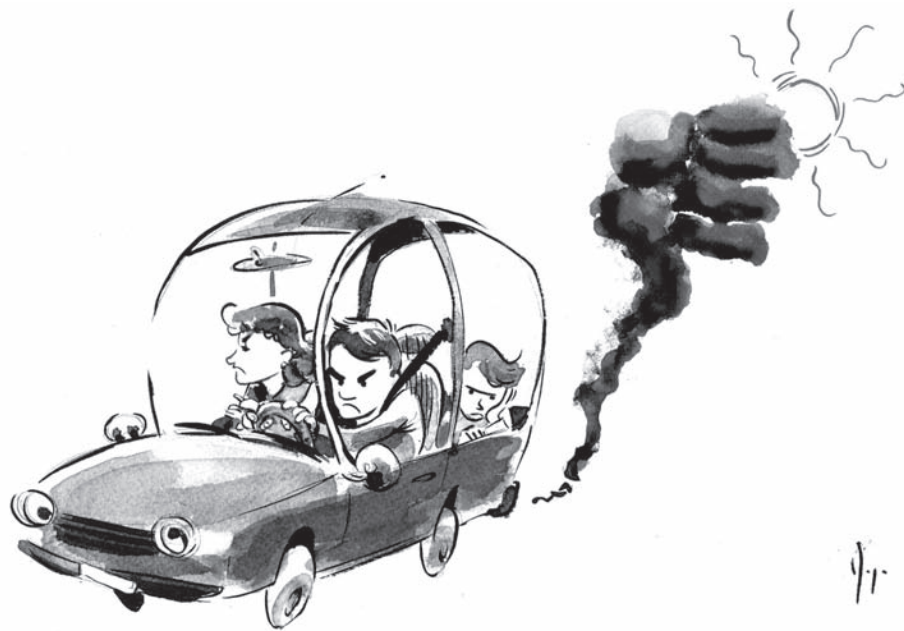
La crisi econòmica ha emprès la Unió Europea cap a unes hores decisives en la seva història. Un repte que encara és fabulós. I ja hem perdut massa temps.

Europa ha de decidir si vol continuar presentant-se al món com una unió d'estats amb interessos diversos i sovint contradictoris, o bé vol refundar-se com una autèntica comunitat humana, integrada per ciutadans amb plena consciència de compartir un mateix destí universal.

Els dirigents europeus, en lloc de limitar-se a posar pedaçs a les vies d'aigua de la nostra economia, mitjançant tota mena d'artefactes inestables pensats per anar tirant fins la setmana vinent, haurien de treballar de valent per fer d'aquesta Unió Europea un sol poble, amb vincles i solidaritats transnacionals, amb un gran ideal compartit.

Deia Jacques Delors ja fa més de trenta anys: «Si no aconseguim infondre una ànima a la Comunitat Europea, es fragmentarà.» Certament, l'ànima europea, el sentiment de pertinença a aquest gran país que vol ser Europa, la consciència de ser europeus, de sentir-se'n per sobre de les diferències regionals i locals, està en hores baixes, però la Unió Europea continua existint. Ara bé, ho fa de forma fragmentada: uns països dins de la zona euro, uns altres fora; uns alineats amb l'uropeisme i uns altres amb l'euroescepticisme; uns cada dia més centrals i poderosos, i uns altres a cada minut més marginals i perifèrics.

Tenim una Unió Europea on els mitjans semblen imposar-se sobre els fins, on el com i la immediatesa empetiteixen el perquè, on cada Estat observa desconfiat i de reüll el seu veí, i on un economicisme tecnocràtic sembla posseir la veritat. Europa, en aquest 2012, si és poble, és un poble fragmentat, confós, negat, individualista, poruc, amb un dèficit d'esperança alarmant.

Infondre-li aquesta ànima, vol dir passar de la Unió Europea a una Unió dels europeus que constitueixi una autèntica comunitat, orgullosa i compromesa amb el seu patrimoni cultural, econòmic i social comú, abanderats d'un model de benestar que no existeix en cap altre indret del món, i fidels a uns valors d'arrel cristiana que són la millor vacuna contra qualsevol crisi.

Com aconseguir-ho? Introduint la democràcia directa a les institucions europees sense distincions estatals, i assumint aquestes el gruix de polítiques centrals que defineixen arreu els països descentralitzats; alhora que reivindicuem els valors que ens uneixen, i estenem la convicció i certesa que, en un món cada dia més competitiu i global, o fem pinya i exercim d'europeus, o no hi serem. Europa, sense els europeus, sense poble, no és res. Un conjunt d'institucions burocràtiques i d'estructures tecnocràtiques de gestió d'interessos estatals diversos no és ni serà mai Europa. Tinguem-ho clar: Europa no pot ser sinó l'ideal compartit, el destí comú dels europeus. Als europeus ens cal la raó i la fe, per sostenir alhora la voluntat i l'esperança d'un mateix esdevenidor.

Vivim hores decisives, i com deia Joan Pau II: «Europa no pot acomiadar-se de la història.»

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona

Xafarderies

Trobo aquesta notícia a internet. L'Església protestant més nombrosa del Canadà —United Church of Canada— està fent una campanya molt insistent als seus fidels. Els exhorta a deixar d'explicar xafarderies. Compara aquesta pràctica amb les apostes de joc i amb altres mals de la societat.

Les xafarderies poden fer que les persones perdin els seus llocs de treball i la seva reputació. Aquest efecte és important. Solem dir massa els defectes dels altres, siguin reals o siguin imaginaris. És molt seriós fer perdre un lloc de treball o embrutar la bona fama d'algú altre.

Les xafarderies duen a trencar les amistats i dividir les famílies. De vegades, es fan servir com una arma en contra de l'oponent, del que no pensa com nosaltres.

Indica també que la gent no entri a l'església i, fins i tot, que en surtin. Les xafarderies no edifiquen la fe cristiana, no atrauen ningú a la vida religiosa. També nosaltres, catòlics, ens hem d'esmenar d'explicar xafarderies. La responsabilitat evangèlica ens ho ha d'impedir.

L'objectiu d'aquest grup protestant és assolir l'augment de la consciència dels aspectes nocius de les xafarderies. Llur difusió és contrària als ensenyaments cristians que promouen l'amor, la veritat i l'honestat. En realitat, són un «fals testimoni». La notícia que ens ocupa remarca que «la reputació d'una persona està determinada per les xafarderies i les converses informals dels altres». Malmeten l'acceptació de la persona i li dificulten l'intercanvi social.

Encara hi ha un altre aspecte. No són bones les xafarderies. La gent tendeix a difondre informació que reforça el propi èxit social, no pas la veritat objectiva. «Tendim a treure mèrit als rivals i a emascarar les nostres debilitats.»

Aquest apunt mereix una bona reflexió. I si estem inclinats a les xafarderies, necessitem una bona esmena.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

De l'altra crisi

Ara parlaré d'aquesta altra crisi. Molts ens vam assabentar de l'econòmica a través d'una expressió enigmàtica: «I què volia dir "bombolla immobiliària"?» El ciutadà del carrer es pregunta també: «En quin moment es va fer irreversible el declivi?»

El fracàs en l'ordre econòmic difícilment es pot corregir per part de l'empresari que el va provocar o que n'és la víctima. En l'ordre espiritual, en el religiós i en l'anímic, la perspectiva és una altra. En aquest nivell hi intervé Déu i no hem d'oblidar que aquí juga en camp propi. Convençut d'això i desitjant que el lector s'infongui d'esperança, clamaré, denunciaré i condemnaré totes les actuacions errònies d'avui dia. L'home occidental viu la tragèdia de no tenir temps. O això és el que diu.

Conseqüència d'això és que sempre té pressa i decideix precipitadament. Com que no disposa de temps per meditar, per exposar humilment a Déu els seus projectes, per consultar-li i sol·licitar-li ajuda, arriba un moment en què se sent aclaparat i creu que l'única solució la trobarà en la consulta d'un psiquiatre o d'un psicoanalista. Ha patit l'absència d'amics, li han mancat confidents, no ha pogut, o no ha sabut, dedicar estones a la pregària. L'amistat enriqueix, si és autèntica, i resulta fecunda. La pietat estova el cor i omple l'ànima d'amor de Déu. La persona que viu aquestes realitats gaudeix de felicitat, malgrat que de tant en tant tingui disgustos i el contacte amb Déu, misteri pur, però autèntica realitat, resulta difícil. Qui ignora el Jesús de Getsemani tot suplicant que s'aparti d'Ell la seva propera passió i quin moribund reflexiona: «Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?»

Desatén el conreu del nivell superior personal i acudeix als professionals que, cal no oblidar-ho, són més cars i avorrits. Però, qui gosarà dir al psiquiatre al qual consulta: «Vagi de pressa, que no tinc temps?»

No ser amo del temps que Déu regala a l'home cada dia és l'inici de la crisi espiritual que patim.

Sense pretendre establir prioritats. Simplement perquè en aquest moment em passa pel cap de continuar així, diré que un altre mal que afligeix la nostra actualitat és la trivialització de la sexualitat. És sabut que l'home està capacitat per al llenguatge vocal i el simbòlic. Però ni en els inicis de l'home, ni en les primeres etapes de la individualitat, l'ésser humà és capaç d'articular paraules i donar-hi sentit. Tampoc expressar-se simbòlicament. Cal l'aprenentatge per a tots dos àmbits. Continuaré.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Catalunya: dos problemes educatius

Catalunya té plantejats diversos reptes educatius. En destaco dos de rang excepcional. El primer prové de l'augment de la immigració. El segon sorgeix de l'emigració.

Segons fonts d'Idescat, Catalunya ha passat de 6.356.889 (31/12/2001) a 7.432.830 habitants (31/12/2011) en un període de 10 anys. Un creixement espectacular de més d'un milió d'habitants, no a causa del creixement natural sinó fonamentalment al saldo migratori. Un percentatge petit ha vingut amb un nivell educatiu o professional alt. La immensa majoria, sense estudis específics. S'han incorporat adults que no han fet els estudis desitjables i que, per tant, tenen dèficits, més difícils de resoldre perquè ja són fora del circuit acadèmic. La formació lingüística en català pot experimentar un retrocés, especialment a causa dels immigrants procedents de països de parla castellana, perquè poden entendre que amb la seva llengua d'origen ja en tenen prou. Per tant, Catalunya ha de fer un gran esforç educatiu per intensificar la formació dels immigrants que tinguin mancances educatives i per estendre la immersió lingüística, irrenunciable si se'ls vol integrar en un projecte comú i si no es vol perdre la llengua pròpia del país d'acollida. Els nens i les nenes que s'incorporen al procés escolar representen un plus de dedicació, sobretot quan provenen de llengües molt diferents. El nivell baixa i els resultats són més lents. El repte consisteix a no retrocedir. Només amb un gran esforç es podrà avançar.

L'emigració té un perfil determinat. Em refereixo als joves, formats a les nostres universitats, a vegades amb gran nivell d'excel·lència que, en no trobar feina ni futur segons la seva preparació, se'n van a l'estranger a la recerca d'oportunitats més bones. Hi ha famílies preocupades per aquest tema, perquè afecta els seus fills. Com a país, es perd en bona part el resultat de la inversió, no es garanteix el relleu generacional i es baixa el nivell professional. Si no es creen oportunitats per a aquests joves, la pèrdua de talents està garantida i també el retrocés com a país.

Aquests dos indicadors, analitzats aquí, representen un autèntic desafiament per a la nostra educació. Les dificultats són enormes, malgrat la dedicació vocacional de molts educadors i professors, a causa de les retallades, de la disminució de recursos, del col·lapse autonòmic dels fons públics. Però no podem sucumbir, perquè hipotecariem el nostre futur.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

Dues mirades diferents

Els dies que vam ser fora de Barcelona, aquest estiu, i vam deixar el pis del Raval, haig de confessar que sovint em venia al cap aquell grupet que cada vespre es plantava últimament davant de casa nostra i, drets a peu de carrer, es passaven hores cridant i barallant-se. Era com un ritual que es repetia. Quan sentíem els crits d'un d'aquells homes, ja sabíem que parlava pel mòbil amb algú que feia l'efecte que podria sentir-lo sense necessitat de la telefonia. Tan forts eren els seus crits. Després anaven apareixent unes dones que eren, com ells, noves al barri amb una vestimenta que ens ajudava a classificar-les sense gaire dificultat. No parlaven cap de les nostres dues llengües i, pel que semblava, no ens entenien. Amb aquesta imatge ens en vam anar a fora uns dies. I és aquí on haig de confessar la meua culpa. Sense conèixer les seves històries personals, només per les seves aparences, la seva manera de barallar-se i de passar-se hores al carrer, en vaig desconfiar.

Va ser un matí, quan feia la pregària, tot contemplant l'Evangelí, quan em vaig sentir avergonyida. Es tractava d'un dels textos que sempre m'ha colpit, sobretot des que vaig contemplar algunes escenes de multituds en un país africà. És aquell moment en què Jesús, commogut, diu aquelles paraules: «Tinc compassió d'aquesta multitud perquè estan vagant com ovelles sense pastor.»

De cop i volta em van venir les imatges dels aturats davant de casa nostra. Què en sabia jo? De moment, res. Fa poc temps que han arribat al barri o, almenys, que es reuneixen allà. La meua primera mirada havia estat la de recança i fins i tot, de por, no ho puc negar. Segur que aquesta no hauria estat la mirada de Jesús. «Amic de publicans i pecadors», d'aquells que la gent temia o refusava, d'aquells que la gent mirava amb menyspreu, Ell ho feia d'una altra manera: amb mirada compassiva i misericordiosa. I una altra paraula de Jesús em va tornar a colpir: «Sigueu compassius, com el vostre Pare és compassiu.» Sí, aquest és el Déu que ens va mostrar Jesús i el que va fer que Ell tingués sempre una mirada compassiva envers tothom i en especial envers els més desfavorits i, fins i tot, pecadors.

Està clar —vaig pensar— que no es tracta tant de fer obres de misericòrdia com d'ésser misericordiós. I això transforma la nostra mirada davant la gent que ens envolta, sigui quina sigui la seva aparença i fins i tot la seva conducta.

Vaig pregar pels que cada dia ens atabalen amb la seva cridòria i les seves baralles. I també vaig pregar per la nostra Església per tal que sigui un veritable signe de la misericòrdia i de l'amor compassiu de Jesús envers l'home i la dona d'avui, fins i tot dels més allunyats dels valors cristians. Perquè «no tenen necessitat de metge els sans, sinó els malalts».

Va ser la pregària i l'Evangelí que em van canviar la mirada envers aquests homes i dones que tant de bo arribin a ser amics nostres.

Zoom

Eduard Brufau

El 22 d'agost passat la terra va entrar en dèficit ecològic. Això vol dir que en aquests vuit mesos hem esgotat tot el que el planeta pot produir en un sol any. Els principals causants d'aquest esgotament dels recursos són els països desenvolupats, sobretot els Estats Units i la UE, encara que països emergents com ara la Xina i l'Índia també hi contribueixen. La incògnita és fins quan la terra aguantarà aquest ritme.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Rogor de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Des del monestir

Els xiprers i santa Clara

Pau i bé. Al onestir de Sant Damià d'Assís s'hi arriba per un caminet vorejat de xiprers. La primera vegada que els vaig veure em vaig demanar quina relació devien tenir amb santa Clara. I contemplant els que tenim al pati n'he trobat alguna resposta.

El xiprer és un arbre visible, que ocupant poc espai es veu de lluny. És una referència per orientar-se. Sempre necessitem tenir punts de referència, xiprers que ens orientin. I més quan a la vida les coses no ens van com esperàvem, quan ens assalten dubtes o inseguretats cerquem on i amb qui orientar-nos. La recerca expressa aquesta necessitat tan humana de tenir referents, siguin físics, psicològics, socials, espirituals. I, si no els tenim, guaitem el voltant nostre per veure

on hi ha el nostre «xiprer», la persona adequada, l'atenció volguda.

Oferir-se un mateix és un noble servei d'amor, una valuosa expressió d'Evangelí, que necessita atenció per descobrir el que l'altre necessita i com oferir-l'hi de forma adient. Hi ha matrimonis, religioses, religiosos, famílies, comunitats, que són autèntics referents enmig del món per a qui passa per situacions de dificultat i cerca algú amb generositat i gratuïtat que l'escolti, l'acompanyi, l'ajudi, en la pobresa, la malaltia, l'espiritualitat.

Ésser autèntics referents passa per estar presents, en constant desapropiament, oferint el contingut que pugui orientar amb solidesa, veritat i confiança. Com el xiprer, que creix amunt cercant la llum i estant ben arrelat a la terra. Alimentats per la llum de dalt, viure fortament connectats amb la realitat, per crear aquest circuit de Vida contínua: la llum, la vida, la força i l'energia que ens vénen de Déu.

El xiprer s'adapta a tots els climes i terrenys, resisteix sequeres i roman sempre verd, la resina desprèn una aroma balsàmica i la llenya és incorruptible, com l'esperit de santa Clara que perviu al llarg dels segles en tota persona que com ella cerca la claredat de l'Amor i fent costat a qui més ho necessita.

Gadi Bosch Pons
Germana clarissa
Ciutadella de Menorca

La sal de la terra

El primer i el tercer món. Un món mal desenvolupat

Anar a col·laborar a l'anomenat tercer món és una experiència que tothom hauria de poder fer. És tant el que s'hi aprèn que comparat amb el que aportes és molt poc, tan sols compenses una mica el que els pobres de la terra et donen gratuïtament: la seva alegria de viure, l'acceptació de la realitat que els toca viure sense amargor, la seva senzillesa, vivint amb el més elemental, el no anar carregats de motxilles pesades que ofereixen camins falsos de felicitat, etc. Quan convius amb persones que tot just tenen una cabana de palla i fang per viure, sense llum ni aigua, que guanyen menys d'un euro al dia i amb això han de viure i mantenir els seus fills

i avis, aleshores t'adones realment del que ens sobra a nosaltres. Quan veus que es moren de desnutrició, d'anèmia per la malària o de la sida (malgrat que ara arriben medicines a molta gent), d'infeccions fàcilment guaribles amb medicines fins i tot barates al nostre entorn, però que ells no tenen; quan constates que la incultura i la mala salubritat ocasiona tant de patiment, malaltia i mort, aleshores penses què passa en aquest món nostre tan mal desenvolupat, on un percentatge menor de gent tenim més del suficient per viure i la majoria tot just subsisteixen. No cal ser cristià per estar en desacord amb aquest model d'economia i polític mundial. Però

sí que cal, especialment per als que ens diem cristians, rebutjar aquestes injustícies socials, posar-nos al costat dels que pateixen més, dels que necessiten ajut, compartir amb ells el que tenim, no quedar-nos quietes dient que no podem fer-hi res, ans al contrari, contribuir econòmicament, amb temps, amb coneixements, amb el que tinguem, en tantes ONG i institucions d'Església que viuen ajudant tanta gent pobre. Quin exemple, els missioners, que donen la seva vida al costat dels més pobres! Ells fan present Jesús en el món, són Evangelí, Bona Notícia. Tots els n'hem de donar les gràcies i no desentendre'ns de la seva tasca.

Joan Viñas
Membre numerari de la Reial Acadèmia
de Medicina de Catalunya

Mirada al món

Han traspalsat la consciència d'Israel

El dijous 16 d'agost, cap a mitjanit, Jerusalem va presenciar una escena que ha traspalsat la consciència de tot Israel. La premsa i els altres mitjans de comunicació se n'han fet ressò i el que passà aquella nit és ara un debat general sobre l'educació que reben els infants i els joves al país. Què va passar?

Tres joves palestins anaven tranquil·lament parlant per un carrer de la ciutat jueva i van ser violentament agredits per un nombrós grup de joves jueus (30 o 40, entre nois i noies). Motiu de l'atac: el fet de ser àrabs. Els nois jueus cridaven: «Àrabs, àrabs! Mort als àrabs!» I es van precipitar sobre els tres palestins, colpejant-los bàrbarament i tirant-los per terra. Un dels agredits va perdre el sentit i va haver de ser traslladat urgentment a l'hospital. Hi havia molta gent pel carrer que, veient l'agressió, no va fer res per dissuadir els joves jueus o per separar-los de les víctimes. S'ho miraven potser sense saber ben bé

què passava, si més no alguns. La policia va arribar tard. Va detenir alguns dels joves jueus i va cridar una ambulància per portar el noi palestí més ferit i sense sentit a l'hospital.

Sobre el lloc hi havia un desconcert general. I la gota que va fer vessar la copa de l'emoció i del rebuig va ser la resposta d'un dels joves jueus que la policia va arrestar. Preguntat sobre el noi palestí greument ferit, i en perill de mort, va respondre fredament: «No m'importa gens que es mori. És un àrab!»

Aquell llinxament —com el va definir la policia— i acte d'autèntic terrorisme i després aquella mostra de menyspreu per una vida humana, aquella insensibilitat davant de la mort d'una persona, simplement perquè era diferent, per-

què era un àrab, amb quasi una mort provocada pel mateix jove que parlava, van deixar esborronada l'opinió pública israeliana i van suscitar calfreds en la consciència del país.

Odi? Menyspreu? Violència a l'abast de la mà? La qüestió ara és l'educació que es rep a les famílies, a les escoles, al carrer, als mitjans de comunicació i a les mateixes sinagogues. Aquells joves israelians no eren ja els joves de les colònies jueves a Cisjordània, coneguts per la seva agressivitat i aversió visceral als àrabs, sinó joves de ciutat, de la mateixa Jerusalem.

El fet és una crida a la responsabilitat, a la justícia, al respecte i a la convivència. Una crida a una revisió a fons del sistema educatiu i dels paràmetres socials de la població israeliana. Esperem que aquest atac pugui marcar un punt final en el camí d'una convivència difícil i precària i s'enceti un camí més civil i humà en les relacions dels dos pobles que viuen en aquest país.

Joan Maria Vernet
Salesià des de
Jerusalem

Vida nocturna

Solem passar les vacances en un poble de la Costa Brava, que crec que no és l'únic amb la problemàtica de la vida nocturna de la qual som víctimes els que no hi participem. La profusió de bars i discoteques és el reclam per a una joventut que viu de nit i dorm de dia. Els perjudicats d'aquesta moguda diària som els que volent dormir, seguint el ritme biològic normal, se'ns altera a les quatre de la matinada quan tanquen els locals i els joves es queden pels carrers i places amb un contingut etílic important que els porta a actuar com salvatges.

La solució al problema no la tinc i suposo que els alcaldes d'aquests pobles tampoc no la tenen, però seria esperable que miressin de posar-la en pràctica. És lamentable el panorama, no només perquè no ens deixen dormir, sinó per veure quin és el sentit de l'oci i de la diversió que té la joventut. Pensem que en les seves mans estarà la responsabilitat del país en un futur pròxim.

LOURDES CAMPS CARMONA
Barcelona

El més feble

En totes les civilitzacions s'ha intentat protegir sempre, en primer lloc, el més feble. Així ho recullen les legislacions dels països civilitzats des d'antic. Després va saltar la proclama, mal anomenada feminista, defensant l'avortament, que és l'atac més gran conegut contra el més feble. Quan no se sabia més, era fàcil dir que allò engendrat no eren més que cèl·lules sense definir.

Però després van arribar les comprovacions científiques. Ara tothom sap perfectament que des del primer moment de la concepció l'engendrat posseeix el seu propi codi genètic, amb tota la informació de com serà de gran, sense que res no es pugui afegir o canviar. És impressionant.

Comprenc molt bé que es demani que l'embarassada que desitgi avortar tingui accés a aquesta informació, a l'ecografia, abans de prendre una decisió fatal. La nostra societat, moderna i pretesament justa, no pot permetre que la mare decideixi matar l'ésser viu que porta a les entranyes. Si hi ha problemes, la nostra obligació és ajudar-la, no posar fi al fill que no va demanar ser concebut. No podem continuar amb lleis nascudes de la ignorància científica i de l'egoisme fàcil, tot i que sagnant. I és just reconèixer que l'Església ha proclamat aquesta realitat com a doctrina veritable, abans que cap altre ho fes.

ISABEL ESTEBAN GÜELL
Barcelona

Les marques «més felices»

Un estudi demostra que les marques que han apostat per veure els consumidors més contents, comencen a recollir-ne els fruits. Una beguda de cola molt coneguda pels seus anuncis —per exemple, «la chispa de la vida!»— és per al 45,59% dels espanyols un sinònim de felicitat. En aquesta línia n'hi ha també d'altres.

L'estudi també mesura altres variables i aporta resultats tan sorprenents com que el 87% dels espanyols afirma ser feliç gaudint de les petites coses del dia a dia malgrat la crisi.

Aquests estudis comparats són molt curiosos. Per a tots aquells que ens hem trobat amb Déu, però, la resposta a aquesta enquesta és òbvia: la «marca» més feliç és Crist, el 100% dels «usuaris» poden afirmar-ho ben alt. És en Ell on hi ha la veritable felicitat, aquella que es basa en l'amor, en compartir, en donar-se, en ser instrument total de la seva pau.

JESÚS D. MEZ. MADRID
Girona

Disminueix el nombre d'ateus

Segons les dades de Global Religiosity Index 2012, de Gallup, la xifra d'ateus disminueix a diferents països d'Europa, mentre augmenta el nombre de persones que s'anomenen creients.

Són vuit els països europeus on des del 2005 fins a la data augmenten els creients: Macedònia, que passa del 85% al 90%; Romania, del 85% al 89%; Moldàvia, del 78% al 83%; Sèrbia, del 72% al 77%; Itàlia, del 72% al 73%; Ucraïna, del 70% al 71%; Finlàndia, del 51% al 53% i Holanda, del 42% al 43%.

Igualment cal destacar que són també vuit països (Espanya, Finlàndia, Bòsnia, Ucraïna, Sèrbia, Bulgària, Lituània, Macedònia) on disminueixen els que es declaren ateus convençuts. En el cas d'Espanya, el nombre d'ateus ha baixat del 10% al 9%.

De l'estadística es pot extreure alguna conclusió que, si no definitiva, almenys marca una clara i esperançadora tendència: quan tots els «llums de bengala» fallen (la política, l'economia, el poder, els diners...), només Déu pot sadollar el cor humà.

FINA MILLÁN-HITA
Barcelona

Indemnització

L'expresident del Consell General del Poder Judicial, Carlos Dívar,

va ser destituït del seu càrrec per l'escàndol dels seus viatges de cap de setmana a Marbella. Ell reclama, perquè creu que li correspon, una indemnització pel seu acomiadament i gosa reclamar la quantitat d'uns 208.000 euros per deixar el càrrec que ocupava. Crec que no li ha quedat clar que no «deixa» el càrrec, sinó que l'han «destituït».

Li pagaran aquesta indemnització amb els nostres diners? On és la justícia? Ah, sí, a Marbella...

M. DOLORS PUIG USTRELL
Terrassa

Dia Internacional de la Joventut

El 12 d'agost passat es va celebrar el Dia Internacional de la Joventut. Malgrat la preocupació de les institucions, a Europa ja es parla de tota una generació perduda. La crisi d'identitat de molts joves que, immersos en la immediatesa, obliden projectar el seu futur, no només s'associa a l'escassetat de recursos econòmics, sinó a l'abús de substàncies, al consumisme, a la promiscuïtat sexual, al narcisisme o a l'afició desmesurada per una música que ofereix contravalors.

La davallada d'una sana espiritualitat ha propiciat un refugi en les sectes o en cultes espiritualistes alienants. No obstant això, en la joventut —etapa per emprendre grans ideals— es fonamenta el futur de cada país: són els joves forts i generosos els qui aixequen una nació. Algú deia que només Déu és capaç de donar raó a una existència i de transmetre les pautes de conducta per ser feliços.

Per això, l'actual manca de sentit de Déu, animat per molts per endinsar els nostres joves en el nihilisme i la manca d'esperança, és, de molt, la pitjor de les crisis. I novament, només persones fortes i generoses poden difondre una altra manera de veure la vida, exhortant els desanimats a posar-se en marxa deixant de banda l'egoisme.

PILI MONTALBÁN
Piera

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Doctrina i vida

Què és el veritablement important en la fe cristiana: la doctrina o la vida? De què serveix conèixer una doctrina si no la vivim? En el fons, no creu que tot es redueix a estimar i totes les religions coincideixen en aquest punt?

Comencem per la darrera qüestió: si el que vostè insinua és que totes les religions vénen a dir el mateix, per què la revelació cristiana? Si els homes ja podien conèixer el disseny de Déu i el camí de la salvació sense necessitat de Jesucrist, on seria la novetat cristiana? Crec que és important deixar clar que no totes les religions són el mateix, que no totes «creuen en un mateix Déu». La fenomenologia de les religions demostra amb claredat que sota el concepte «Déu» poden amagar-se visions ben disperses i fins i tot contradictòries. La constant de l'experiència religiosa en la història de la humanitat posa en evidència que l'ésser humà cerca naturalment Déu i mira de conèixer-lo. Però també es demostra la incapacitat per arribar a conèixer el misteri de Déu amb les nostres pròpies forces. El cristianisme no és una religió més: és la revelació definitiva de Déu. Connecta amb el més profund de les expectatives del cor de l'home, però transcendeix tota experiència religiosa natural. A l'Evangeli se'ns diu que Jesús «ensenyava amb autoritat una doctrina nova», una doctrina sobre Déu i sobre l'home. La fe cristiana és experiència de vida, experiència de Déu revelat en Jesucrist i experiència de la filiació i fraternitat. Aquesta experiència, però, és inseparable de la doctrina, de l'ensenyament de Jesucrist, de l'Evangeli. Per això és artificial voler contraposar doctrina i vida. Crist té «paraules de vida eterna», doctrina que genera vida. I en aquesta doctrina se'ns ensenya a estimar veritablement Déu i el proïsme. No cal insistir en la quantitat de realitats que s'amaguen sovint sota la paraula «amor». És clar que les experiències religioses més assolides i serioses de la humanitat apunten a aquest amor que es desvetlla plenament en Crist.

Finalment, estic d'acord amb vostè que el cristianisme no es pot limitar a una «teoria» desconnectada de la vida del creient. L'experiència de fe és molt rica i té diferents dimensions. És adhesió de cor a Déu, confiança en Ell, acceptació de la doctrina i vivència. Una doctrina que no es viu, en paraules de l'Apòstol, seria una «fe morta», una fe que no ens conduiria a la salvació. Malauradament, tots tenim la trista possibilitat i el risc de ser incoherents, però un bon coneixement de la doctrina sempre és un reclam a la conversió.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 -
25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. Catalunya Cristiana es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

Una institució d'ahir i d'avui

Religioses Filles del Cor de Maria
 Barcelona

Un espai i un temps: França, la revolució francesa. Una noia: Adélaïde de Cicé. Un jesuïta: Pierre de Clorivière.

Els esdeveniments de la Revolució francesa canviaren Europa i el món. Els esdeveniments protagonitzats per Adélaïde de Cicé i Pierre de Clorivière no foren aparatosos, però també han influït en el caminar del món, ja que la seva aventura, començada a França en el segle XVIII s'estengué ben aviat per tot Europa, Àsia, Àfrica i Amèrica.

Quina aventura? Estimar radicalment i sense estridències. Aquest amor els porta a fundar un institut religiós ben singular i alhora ben bíblic: els seus membres no abandonen ni el seu entorn, ni la seva manera de vestir, ni els lligams amb la societat, sinó que hi romanen i, fins i tot, es podria dir que s'hi submergeixen. Amb tot, hi ha grups que viuen en comunitat, atès que els deures familiars no els retenen.

La seva divisa és dur a la pràctica aquell «esteu en el món, però no sou del món» tan categòric del Déu fet home. I així sorgeix una munió de noies que, unides a Adélaïde, es llencen a l'aventura. I aquesta aventura les condueix, no a *fer*, sinó a *ser*. D'aquest *ser* se'n deriven totes les seves accions. Així, en plural. Perquè la seva missió no és específicament la d'ensenyar, ni la de tenir cura dels malalts, ni cap altra funció determinada. La seva existència es realitza segons... qualsevol necessitat.

I així, quan a França se suprimeixen els ordes religiosos i es persegueix furiosament tota persona titllada o sospitosa de practicar la religió, Adélaïde i les seves companyes es fan càrrec de les escoles que havien estat dirigides per religioses i, en restablir-se l'ordre social,

les hi lliuren com si res no hagués passat. Han fet de pont.

Ajudar el proïsme

El cas es multiplicarà al llarg dels anys, perquè la seva missió és la d'ajudar en qualsevol necessitat que es presenti. Per aquest motiu, l'Institut de les Filles del Cor de Maria té tanta actualitat. Són dones que no es tanquen en una sola realitat, sinó que les engloben totes. Per

Pierre de Clorivière.

fer-ho, cal una absoluta disponibilitat, precedida d'una generositat plena. Però així ho han projectat i executat al llarg de dos segles i segueixen fent-ho ara arreu del món, un món sempre nou, però alhora antic quant a flaqueses, dissorts, desenganys, misèries... L'Adélaïde, aquella noia bretona nascuda el 1749 que actua sota una inspiració tan atípica

dirigida pel fervor de Pierre de Clorivière, ha aconseguit una revolució. I ara, un feix de continuadores: Geneviève, Maureen, Assumpta, Hiroko, Tran Thi Lien, Milagros... continuen en la bretxa d'aquesta revolució inspirada per l'amor, que arriba a tots els racons per raó de la seva idiosincràsia.

No és una obra sorollosa, no produeix estrèpit ni revesteix prestigi social, però és efectiva per la seva mateixa petitesa. Una petitesa que abasta el món tal com la seva fundadora formulà en el moment de la creació de l'Institut: «I per què no a tot el món?» I novament la paradoxa bíblica: petitesa/immensitat. El llevat que engrandeix la massa.

Gràcies, Adélaïde. Gràcies, Pierre de Clorivière. Tots dos heu posat els fonaments d'una obra que no coneix fronteres, com no coneix fronteres l'amor. Una obra que va fent via pels camins polsegosos fins a arribar a la Pàtria definitiva.

Adélaïde de Cicé.

L'Empordà, als peus de Maria

Francesc A. Picas
 Terrades

Alguns pobles de l'Empordà sofriren el 22 de juliol passat el terrible flagell del foc. Va causar plors, terrors i sinistres. El dissabte 18 d'agost els pobles s'aplegaren amb gran germanor al santuari de Santa Maria de la Salut de Terrades.

El senyor bisbe, Francesc Pardo, va presidir la missa solemne. Tingué paraules de conhort, d'esperança i de defensa de la naturalesa. Va glossar l'amor al treball dels empordanesos i va fer un gran elogi a l'esforç de tot un poble per vèncer els entrebancs quan alguna vegada la naturalesa ens amenaça. Un bell santuari s'alça a l'Empordà. «Si voleu pujar-hi, donem-nos la mà —canta el poble fidel—. Ave, Gran Senyora, Mare dels mortals. Doneu pa al qui plora, salut als malalts.»

Sentiment de germanor

A la sortida del santuari hi va haver abraçades entre els amics de

diferents pobles. La satisfacció col·lectiva d'explicar els dolors i sofrències passades. El goig de veure'ns junts: famílies, alcaldes, regidors, guàrdies,

bombers i voluntaris. Gran germanor d'un Empordà que avança donant-se les mans.

Els nostres avis quan pujaven a l'ermita, cantaven: «Salut us demana el poble fidel i fent la sardana, guieunos al Cel.» Ells construïren l'ermita amb l'esforç personal, aportant jornals, ajudats de matxos i carros, amb la col·laboració espontània de paletes, fusters i electricistes. N'hi ha que hi van contribuir amb ciment i amb diners.

Catalunya, en aparença, és un poble agnòstic, indiferent, però guarda al fons de l'ànima les arrels cristianes que ens han fet una Pàtria gran i noble. Ho manifesten les ermites i tradicions populars d'un cap a l'altre de Catalunya. El poble empordanès té els ulls devots a la Verge de la Salut. També en aquestes hores dures de crisi econòmica. Si de Déu s'allunya, Catalunya adéu.

L'ARTISTA MONTSERRAT GARCIA RIUS PRESENTA DIVERSES OBRES DE

Escultures amb ànima

Samuel Gutiérrez

Fotos: Xavier Fornell / G. Rius

Montserrat Garcia Rius (l'Hospitalet de Llobregat) no s'hauria imaginat mai fent escultura religiosa. I no per falta de fe, que sempre l'ha tinguda, sinó perquè senzillament s'imaginava fent altres coses més modernes. El temps, però, i per què no dir-ho, també la Providència, han fet que actualment sigui una de les artistes catalanes més reconegudes en aquest àmbit. L'emblemàtica Sagrada Família, per exemple, aviat comptarà amb quatre escultures en pedra de travertí, totes elles de gran format, col·locades a l'absis que va erigir el mateix Gaudí i dedicades a quatre sants fundadors: sant Francesc i santa Clara, que ja hi figuren, i en les pròximes setmanes, sant Bru i sant Bernat. També hi ha obres seves a la catedral de Barcelona, a les parròquies de Sant Vicenç de Sarrià i del Remei de les Corts, a l'església de Torrelavit, i molt aviat inaugurarà una gran escultura en bronze del beat Francesc Castelló al jardí del nou edifici de l'Institut Químic de Sarrià.

En pocs anys, des del 2000, Garcia Rius ha deixat empremta prou significativa en el món de l'art religiós. Les seves són «imatges amb ànima», afirmen unànimement els experts, «imatges que transmeten la transcendència i eleven l'esperit». «Sense emoció no hi ha creació —explica l'artista—. És bàsic sentir i treballar amb el cor per poder transmetre emocions a l'espectador. Tot plegat fa que l'escultura, ja sigui en pedra o en bronze, tingui una ànima i parli per ella mateixa. És aleshores quan sento una pau interna, una il·lusió, per poder desenvolupar tota la meua feina més creativa.» «Per a mi l'escultura és una necessitat espiritual per viure —continua dient—. La meua força més gran és la ferma vocació.» I acaba confessant: «El do de l'escultura me l'ha

donat Déu i Ell em dona la inspiració per crear i representar-lo. L'art és un camí privilegiat per evocar i transmetre la transcendència.»

Obres a la Sagrada Família

Amb humilitat i molt d'esforç, conscient dels dons rebuts que ha de fer fructificar, Montserrat Garcia Rius ha viscut amb entusiasme la possibilitat d'esculpir a la Sagrada Família, sobretot tenint en compte que va inaugurar la presència escultòrica al mateix absis, aixecat en vida d'Antoni Gaudí l'any 1893. «Sento una gran satisfacció i em dona encara més força per engegar nous projectes i noves il·lusions», reconeix. Al temple de Gaudí, l'artista ha desplegat el seu domini en les escultures de gran format,

aquests encàrrecs ha llegit biografies i obres dels sants, s'ha amarat de la seva espiritualitat fins a copsar els seus sentiments i sentir una gran emoció. «Estic molt agraïda, especialment al Dr. Jordi Bonet, arquitecte director de les obres de la Sagrada Família, per la llibertat i la confiança que he rebut —expressa Garcia Rius—. He tingut les limitacions lògiques dels personatges històrics i els seus trets fonamentals, però m'he sentit molt lliure pel que fa a l'estil. El meu objectiu és que la pedra parli, que transmeti alguna cosa... a través dels gestos i sobretot l'expressió del rostre.»

Tot i que l'estil escultòric de Montserrat Garcia Rius és molt divers, marcat sempre per la força de les seves obres, l'artista de l'Hospitalet es troba especialment a gust amb els buidats de la matèria dins

d'una simplicitat abstracta. En l'art religiós, però, l'escultura prescindeix de l'abstracció i no té cap problema a desenvolupar les seves peces més figuratives. «En aquestes obres —explica— el repte més gran és la força del rostre, la fesomia. El retrat no només ha d'estar ben fet, sinó que s'ha d'assemblar al personatge, ha de ser ell, i se l'ha de poder identificar amb una certa facilitat, encara que sigui a 30 metres d'alçada.» L'artista és, en aquest sentit, molt exigent i es preocupa per cada detall. Les seves són unes obres entenedores, amb línies harmonioses i ben resoltes. Una de les màximes que Garcia Rius sempre té present quan fa escultures de sants, intuïció que va rebre d'un dels seus mestres, Rafael Solanic, és: «Pensa que dintre de l'hàbit, sempre hi ha una ròtula.»

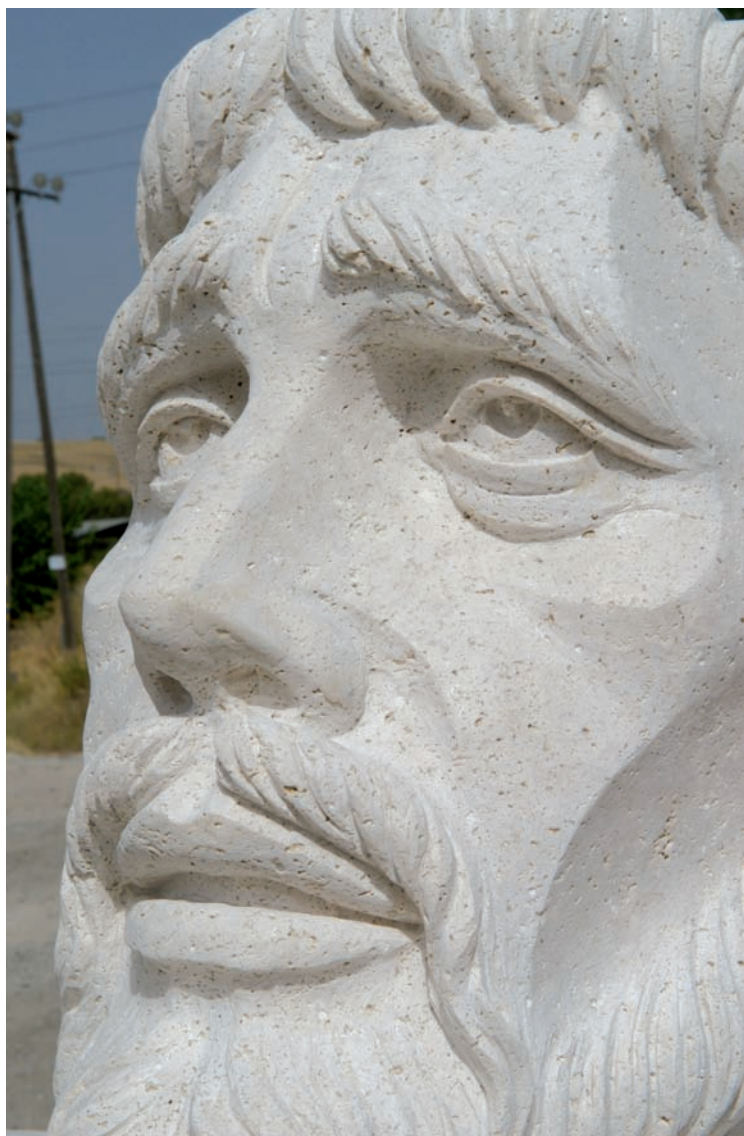
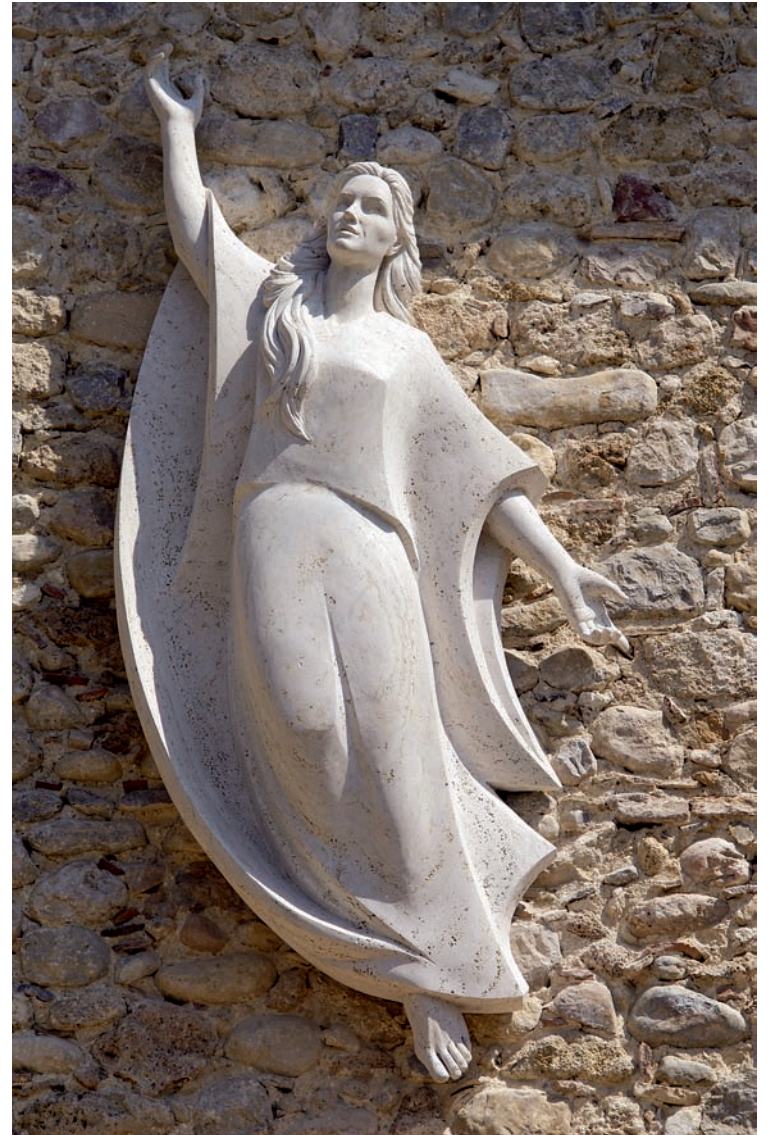
«Sense emoció no hi ha creació. És bàsic sentir amb el cor per poder transmetre emocions a l'espectador»

amb obres que a 30 metres d'alçada tenen la gràcia d'evocar els trets essencials dels fundadors. Els seus fills espirituals —franciscans, clarisses, cistercencs i cartoixans— així ho constaten i es mostren molt satisfets amb el treball de l'escultora. L'artista explica que per afrontar

CAIRE RELIGIÓS

ma

Amb quatre escultures a l'absis de la Sagrada Família, a Montserrat Garcia Rius li agradaria continuar col·laborant amb la Sagrada Família, especialment en tot el que serà la façana de la Glòria. «Són unes línies més noves, més actuals —afirma amb il·lusió—, i crec que el meu estil s'hi podria adaptar molt bé. Seria un plaer fer alguna col·laboració, la qual cosa em permetria també donar a conèixer el meu estil més propi, més abstracte, una aposta clara per la simplicitat, i que no és ben bé el que es reflecteix en les obres dels sants fundadors.»

Ritme i harmonia

Juntament amb les obres de la Sagrada Família, l'escultora de l'Hospitalet també ha treballat en l'última dècada en altres projectes de caire religiós. Destaquen a Barcelona tres imatges dedicades al beat Dr. Pere Tarrés: a les esglésies de Sant Vicenç de Sarrià i del Remei de Les Corts, i a la catedral metropolitana. Fruit d'aquestes col·laboracions el mateix Josep Maria Martí Bonet, director del Museu Diocesà i historiador d'art, ha esdevingut un fervent admirador de Garcia Rius. Valora molt la seva capacitat de donar vida a la pedra i infondre una ànima que fa que l'escultura esdevingui molt i molt propera. «Una de les claus perquè això sigui possible és la pròpia fe de l'artista en Déu —reconeix l'escultora—. No concebo que un artista ateu pugui fer obra religiosa. Perquè si l'art és sincer només pots transmetre el que sents, i si l'objectiu és transmetre devoció i fe, el primer de tot és que l'artista mateix tingui aquest sentiment. Sense l'emoció no hi ha creació.» En el cas de Garcia Rius, que també és pianista, l'emoció és imprescindible: «Jo, l'emoció, la necessito sempre. La meua font d'inspiració és la música. En l'escultura cerco el mateix que en la música: uns ritmes i una harmonia.»

La recerca espiritual i artística de Garcia Rius ha estat un llarg pelegrinatge de més de 30 anys, amb exposicions individuals i col·lectives arreu del món, i nombrosos reconeixements internacionals. A Florència, per exemple, ha estat guardonada amb la Copa Pacis i ha rebut el títol de Cavalière de la Pace per part de l'Acadèmia més antiga del món en aquesta ciutat. La seva obra està representada arreu del món i centrada sobretot en els valors humans. L'any 1999 va guanyar el Primer Premi Internacional d'Escultura convocat per l'Ajuntament de Marino (Itàlia), per una al·legoria als Drets Humans. A Chicago van elegir el seu monument *Path of Peace*, dedicat al Parlament Mundial de les Religions, amb el qual col·labora actualment. A l'Hospitalet, la seva ciutat natal, és autora del monument *Arrels*, de quatre metres, realitzat en travertí i dedicat a Rafael de Casanova.

PRÒXIMES INAUGURACIONS

Beat Francesc Castelló, a l'Institut Químic de Sarrià – 27 de setembre

Sant Bru, a l'absis de la Sagrada Família – 6 d'octubre

Sant Bernat, a l'absis de la Sagrada Família – 7 de novembre

Paraula i vida

Homes i dones de fe, com Maria

Aquests primers dies de setembre a diferents indrets de Catalunya se celebren festes patronals marianes, sobretot en ocasió de la festa de la Nativitat de la Mare de Déu del 8 de setembre, i que és popularment coneguda com «la Mare de Déu de setembre». I en aquesta o en properes dates s'hi reuneixen també les celebracions d'aquelles advocacions de la Mare de Déu que tenen en el seu origen la tradició d'una imatge trobada misteriosament, com és el cas de la Mare de Déu de Núria i, fins a finals del segle XIX, també la de Montserrat.

Amb motiu d'aquestes festes, ens agrada recordar i enaltir la gran dignitat de Maria i els seus excelsos privilegis. Això és bo perquè es tracta de veritats que pertanyen a la nostra fe. Però em sembla que avui existeix una necessitat urgent: la de fer que el poble de Déu conegui cada vegada més, entre altres coses, la immensa personalitat de Maria com a cristiana, com a dona de fe.

Si seguim el fil de les paraules de la seva cosina Elisabet, Maria és benaurada perquè ha cregut.

Joan Pau II va traduir aquestes paraules dient que Maria «ha estat la primera a creure». El Concili Vaticà II ens diu que ella va engendrar el Fill de Déu «creient i obeint» i «prestà la seva fe, exempta de tot dubte, al missatger de Déu».

Potser pensem que la vida de la família de Nazaret va ser un idil·li poètic, sense les dificultats que comporta l'aventura de la fe. No va ser ben bé així. La vida de Maria transcorregué sota el vel d'una fe que no comprengué molts esdeveniments de la vida de Jesús. Ni ella ni Josep no entengueren aquella resposta de Jesús quan el trobaren al temple de Jerusalem: «No sabíeu que jo he d'ocupar-me de les coses que pertanyen al servei del meu Pare?» Però Maria acceptà aquests esdeveniments i confià de veritat en els designis de Déu. Ella, en el seu pelegrinatge de la fe, avançava meditant en el seu cor el que veia i oïa, i estava sempre ben unida al seu Fill, des del bressol de

Betlem fins a la creu del Calvari.

També nosaltres volem ser homes i dones de fe, creients. En els moments actuals de crisi de fe és bo dirigir la mirada a Maria, sobretot ara que ens disposem a celebrar un Any de la Fe, proposat pel Sant Pare Benet XVI a tota l'Església.

És bo també pensar que la presència cristiana a Catalunya es remunta als primers segles, i que el cristianisme forma part de les arrels de la nostra identitat. Això demana als cristians viure de la fe i oferir els valors de l'evangeli a la nostra societat. Com es diu en un document dels bisbes de la Tarraconense sobre Catalunya: «Ens convé connectar amb allò de millor que ens ha llegat la història i fer-ne una força que ens projecti cap a un futur de convivència, de cultura i de progrés en tots els ordres.» El bisbe Torras i Bages, patriarca espiritual de Catalunya, va oferir aquesta pregària: «Senyora de Montserrat, que teniu la vostra santa muntanya voltada d'oliveres, signe de pau, aconseguiu per als pobles de Catalunya una pau cristiana i perpètua.»

Luís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

Concili Vaticà II: la reforma litúrgica

La primera constitució que va veure la llum en el Concili Vaticà II va ser la *Sacrosanctum concilium*, que va ser aprovada el 4 de desembre de 1963 per 2.158 vots a favor i només quatre en contra, la qual cosa dóna idea de la gairebé unanimitat amb què els pares conciliaris van ser conscients de la necessitat d'impulsar, i per això reformar, la litúrgia en l'Església. Va ser també el més visible per als fidels, als quals es va donar molta més participació en les cerimònies, particularment en la missa, començant pel fet que pogués ser celebrada en llengua vernacle, que la feia més intel·ligible.

Recordo haver vist en la meva infància algunes persones que durant la missa resaven el Rosari, sens dubte amb tota la bona voluntat. La dificultat del llatí era òbvia, tot i ser l'idioma oficial de l'Església que durant molts segles ha estat vincle entre persones de cultures molt diferents. Com a curiositat, durant la celebració del Concili van aparèixer a l'*Osservatore Romano* anuncis de serveis de taxi

en llatí! La reforma es va manifestar també en la disposició de l'altar de cara al poble, en una major importància a les lectures bíbliques, en la participació de seglars en les cerimònies, en canvis en el missal, en les postures dels fidels, en la possibilitat de la comunió sota les dues espècies en alguns casos, en les concelebracions, en el gest fraternal de la pau...

«Ens ho han canviat tot!», deien algunes persones, però la reforma tenia un sentit i de fet no hi va haver canvis substancials, com no podia ser d'altra manera. Moltes vegades era una tornada als orígens, altres era una necessitat didàctica i així va ser acceptada pels qui van entendre «l'esperit de la litúrgia», prenent l'expressió d'un famós llibre de Romano Guardini.

Hi va haver qui no va entendre els canvis i s'hi va rebel·lar en contra i contra l'autoritat del Papa, com el bisbe Lefèvre i els seus seguidors. Els diversos pontífexs han intentat per tots els mitjans,

mitjançant un diàleg pacient, que no trenquessin la unitat, tan important, i acceptessin el Concili i les seves decisions. En un altre extrem, hi ha hagut interpretacions abusives que han afectat les fórmules obligatòries de la missa, com les paraules de la consagració, o la recepció de sagraments, com el de la penitència, la validesa i necessitat de la qual ha confirmat el Concili clarament.

La intenció del Vaticà II, confirmada pels fets, va ser que es fomentés la participació dels fidels, que hi hagués una millor comprensió de la paraula de Déu i que la centralitat de les devocions l'ocupessin Crist i el misteri pasqual. En aquest sentit sempre podem progressar, sense menysprear la riquesa acumulada per l'Església durant tota la seva història en oracions, cants i gestos d'adoració, que sempre seran actuals.

La litúrgia és un veritable tresor i és molt significativa l'atenció que li va dedicar el Concili, que es va plasmar en una de les seves quatre constitucions.

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona i Primat

La Bona Notícia també a internet
www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC B; FERIA III)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 2)

SETEMBRE

2. DIUMENGE

Diumenge XXII de durant l'any, Verd. Lectures: Deuteronomi 4,1-2.6-8 / Salm 14 / Jaume 1,17-18.21b-22.27
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Antolí, mr.; beats màrtirs de setembre; Santes, Ingrid, rel.; Raquel.

3. DILLUNS

Sant Gregori el Gran (MO), Blanc. Lectures: 1 Corintis 2,1-5 / Salm 118 / Lluc 4,16-30
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Simeó Estilita el jove, monjo; Sàndal, mr.; Santes, Basilissa, vg. i mr.

4. DIMARTS

Fèria, Verd. Lectures: 1 Corintis 2,10b-16 / Salm 144 / Lluc 4,31-37
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Moisès; Bonifaci I, p.; Santes, Rosa de Viterbo, vg.; Rosalia de Palerm, vg.

5. DIMECRES

Fèria, Verd. Lectures: 1 Corintis 3,1-9 / Salm 32 / Lluc 4,38-44. ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Llorenç Justianiani, b.; Santes, Obdúlia, beata Teresa de Calcuta, rel. i fund.

6. DIJOUS

Fèria, Verd. Lectures: 1 Corintis 3,18-23 / Salm 23 / Lluc 5,1-11
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Zacariés, prof.; Eleuteri, ab.

7. DIVENDRES

Fèria, Verd. Lectures: 1 Corintis 4,1-5 / Salm 36 / Lluc 5,33-39
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Albí, b.; Santes, Regina, vg. i mr.; Judit.

8. DISSABTE

Naixement de la Verge Maria (F), Blanc. Lectures: Miquees 5,1-4a / Salm 12 / Mateu 1,1-16.18-23
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Adrià, mr.; Sergi I, p.; Santes, Adela, rel.

Lectures bíbliques

Diumenge XXII de durant l'any

Lectura primera

Dt 4,1-2.6-8

No afegiu res als manaments que jo us dono...
Compliu els manaments del Senyor

Lectura del Llibre del Deuteronomi:

Moisès digué al poble: «Ara, Israel, escolta els decrets i les prescripcions que avui us ensenyo, i compliu-los. Així viureu, entrareu al país que el Senyor, el Déu dels vostres pares, us dona, i en prendreu possessió. No afegiu res als manaments que jo us dono ni en tragau res. Compliu els manaments del Senyor, el vostre Déu, que us dono avui. Guardeu-los i poseu-los en pràctica. Si ho feu així, tots els pobles us tindran per assenyats i molt intel·ligents: quan sentiran dir que heu rebut tots aquests decrets, diran: "Aquest poble és una nació assenyada i molt intel·ligent." I realment, quina és la nació que tingui els seus déus tan a prop, com el Senyor, el nostre Déu, és a prop nostre sempre que l'invocuem? I, quina és la nació, per gran que sigui, que tingui uns decrets i unes prescripcions tan justes com aquesta Llei que jo us he donat avui?»

Salm responsorial

14

Senyor, qui podrà estar-se a casa vostra?
El qui obra honradament
i practica la justícia,
diu la veritat tal com la pensa;
quan parla, no escampa calúmnies.

R. Senyor, qui podrà estar-se a casa vostra?

Mai no fa mal al proïsme,
ni carrega a ningú res infamant,
compten poc als seus ulls els descreguts,
honra i aprecia els fidels del Senyor. **R.**

No fia els seus diners a interès,
ni es ven per condemnar cap innocent
El qui obra així, mai no caurà. **R.**

Lectura segona

Jm 1,17-18.21b-22.27

Heu de posar en pràctica la paraula

Lectura de la carta de sant Jaume:

Germans meus estimats, tot el que rebem de bo, tot do perfecte, prové de dalt, baixa del pare dels estels. En ell, res no canvia, no hi ha ni ombra de variació. Ell ha decidit lliurement que la proclamació de la veritat ens fes néixer a la vida, perquè fóssim com un primer fruit de tot el que ha creat. Acolliu amb docilitat la paraula plantada en vosaltres. És una paraula que té el poder de salvar-vos. Però no us limiteu a escoltar-la, que us enganyarieu a vosaltres mateixos: l'heu de posar en pràctica. La religió pura i sense taca als ulls de Déu és que ajudeu els orfes i les viudes en les seves necessitats, i us guardeu nets de la malícia del món.

Al·leluia

Jm 1,18

El Pare ha decidit lliurement que la proclamació de la veritat ens fes néixer a la vida, perquè fossin com un primer fruit de tot el que ha creat.

Evangelí

Mc 7,1-8a.14-15.21-23

Vosaltres abandoneu els manaments de Déu per mantenir les tradicions dels homes

Lectura de l'evangelí segons sant Marc:

En aquell temps, els fariseus i alguns mestres de la Llei que venien de Jerusalem es reuniren entorn

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps

Teòleg i biblista

La llei del pur i l'impur, una font de poder

Els liturgistes han fusionat avui dues perícopes. La primera (7,1-16) pertany a l'estrat redaccional més primitiu de Marc i reflecteix en viu una situació conflictiva provocada pels deixebles: «Es congregaren al seu voltant els fariseus i alguns lletrats vinguts de Jerosòlima i, havent vist que alguns dels seus deixebles amb mans impures (això és sense rentar-se-les) menjaven els pans, els en feren retret.» En el text normal no hi consta el reprotxe. Alarmats per les notícies que els arribaven, havien baixat per comprovar-ho sobre el terreny. Tot espantant-los, s'adonaren de la gravetat (!) de la situació. (En un gran parèntesi, de segona redacció, Marc en dona aclariments per als no jueus, v. 3-4.) Tot seguit passen a l'atac: «Els fariseus i els lletrats l'interrogaren dient: "Per quina raó no es comporten els teus deixebles segons la Tradició dels ancians, ans bé amb les mans impures mengen el pa?"» No és un problema menor. Està en joc la Torà, la moral jueva. «Ell, en resposta, els digué: "Que bé profetitzà Isaïes de vosaltres, hipòcrites, i comentà: 'El poble aquest amb els llavis em mostra afecte, però la seva ment està molt allunyada de mi. En va em donen culte ensenyant doctrines que són preceptes d'homes' —ablucions de gerros i copes i altres coses semblants que feu, i com aquestes moltes—; deixant de banda el manament de Déu us aferrisseu a la Tradició dels homes... Que bé: Deixeu a una banda el manament de Déu, a fi d'implantar la vostra Tradició!"... I havent convocat novament la multitud, es posà a dir-los: "Escolteu-me tots i compreneu: No hi ha res que des de fora de l'home entra en ell que el pugui contaminar; al contrari, el que de l'home surt a l'exterior, aquestes coses són les que contaminen l'home."» La segona perícopa (7,17-23), de tercera redacció, repeteix la lliçó als seus deixebles, senyal que ja s'han deixat imbuir per les ensenyances farisees. És un toc d'atenció a les futures comunitats.

de Jesús i s'adonaren que alguns dels seus deixebles menjaven amb les mans impures, és a dir, sense haver fet la cerimònia de rentar-se-les. Cal saber que els fariseus, i en general tots els jueus, seguint la tradició que han rebut dels ancians, no mengen mai sense haver-se rentat les mans ritualment, i quan tornen del mercat no mengen sense haver-se banyat; i observen per tradició moltes pràctiques semblants, com és fer passar per l'aigua, vasos i gerros i atuells d'aram. Els fariseus, doncs, i els mestres de la Llei preguntaren a Jesús: «Per què els vostres deixebles no segueixen la tradició dels ancians i mengen amb les mans impures?» Jesús els respongué: «Isaïes tenia tota la raó quan va profetitzar de vosaltres, hipòcrites, tal com diu l'Escriptura: "Aquest poble m'honora amb els llavis, però el seu cor es manté lluny de mi. El culte que em dona és en va, les doctrines que ensenyen són preceptes humans." Vosaltres abandoneu els manaments de Déu per mantenir les tradicions dels homes.» Després cridà la gent i els deia: «Escolteu-me tots i enteneu bé això que us dic: Res del que entra dintre de l'home des de fora no el pot contaminar; només allò que surt de l'home, el pot contaminar, perquè de dins de l'home, és a dir, del seu cor, en surten els pensaments dolents que el porten a cometre fornicacions, robatoris, assassinnats, adulteris, estafes, maldats, enganyos, indecències, enveges, insults, arrogància, ximpleria: tot això dolent surt de dintre i és el que contamina l'home.»

Tortosa

Morella celebra el seu 53è sexenni

El cardenal Antonio Cañizares va presidir la missa pontifical

Víctor-Manuel Cardona
Morella

Amb més d'un any de preparatius, de treball, d'imaginació, de reunions, de programacions, de trobades, d'il·lusions i de fracassos Morella celebra en honor de la seva patrona, la Mare de Déu de Vallivana, el seu LIII sexenni. Una tradició començada al segle XVIII i que continua amb força als nostres dies.

Del 16 al 28 d'agost Morella, a la part nord occidental de la província de Castelló, diòcesi de Tortosa, celebra les festes que solemnement realitzen cada 6 anys en honor de la mare de Déu de Vallivana, fruit d'un vot que va fer la ciutat amb motiu d'una greu malaltia que van patir i que ara continuen celebrant per complir aquella promesa dels avantpassats i per homenatjar i agrair a la Reina del Cel els molts favors que per mitjà d'ella Déu vessa al llarg del temps en tots els habitants de la vila.

Un any abans ja es fa «l'Anunci» en què el batlle del poble es compromet en nom de tots els convilatants a preparar unes festes dignes i solemnes en honor de la Mare de Déu de Vallivana. En aquell moment comença una llarga desfílada de carrosses i confeti que anuncia el magne festeig que tindrà lloc l'any següent. És el moment del tret d'inici. Els habitants, reunits per sectors de carrers o per gremis i associacions, es passen els dies i les nits confeccionant els treballs que ara guarneixen el poble fent les delícies de la Patrona i de tots els visitants. Cada carrer té un motiu i un estil. Però sobretot destaca l'art en confeccionar grans murals amb temes pictòrics o locals amb la tècnica de paperets retallats i arrodonits.

A principis d'agost ja es comença el muntatge del guarniment dels carrers. Es fa la presentació de les danses que ballaran en les processons. I es fa el

pregó anunciant la imminència de l'arribada de la Mare de Déu de Vallivana. Seguint el programa i el ritual marcat de fa segles, el divendres 17 d'agost s'iniciava la rogativa cap al santuari de la Mare de Déu de Vallivana, a uns 25 kms del poble, per pujar l'endemà amb la imatge de l'ermita. L'arribada al poble, el dissabte 18 a les 20.30 h, va ser apoteòsica. El bisbe de la diòcesi, l'alcalde municipal, moltíssima gent, música, silenci, pregària, emocions, llàgrimes, cansament..., però sobretot un gran amor i devoció a Maria, la de Vallivana. En arribar al temple parroquial, veneració de la sagrada imatge.

El diumenge 19 d'agost va ser la jornada principal del novenari. La Missa Pontifical va estar presidida pel cardenal Antonio Cañizares, prefecte de la Congregació per al Culte Diví i dels Sagraments, i concelebrada per Mons. Xavier Salinas, bisbe de Tortosa, i un nombrós grup de sacerdots. El purpurat va cantar les lloances de Déu, fetes en Maria, i va animar a continuar

«El cardenal Cañizares va cantar les lloances de Déu, fetes en Maria, i va animar a continuar el camí de la fe i devoció a la Mare de Déu»

el camí de la fe i devoció a la Mare de Déu.

A migdia s'iniciava el típic retaule. Una espècie de processó laica en la qual les diferents danses acompanyades per les autoritats civils i eclesiàstiques fan un passeig pels carrers guarnits. A la tarda, la processó general: per agrair

a Maria els seus favors, per invocar-la i venerar-la es trau la petita imatge de la Vallivana amb una esplèndida peanya portada per sobre els muscles d'un grup d'homes. També les danses, els dolçainers, les autoritats i la banda de música es van fer presents en aquest homenatge a la Mare de Déu de Vallivana.

I, així, fins al dia 28 d'agost. Cada dia hi ha missa a la basílica, acte seguit el retaule i després diferents activitats religioses, culturals, lúdiques i esportives per fer uns dies de festa tots junts. Els estrets carrers de la medieval i turística Morella s'han vist plens de visitants que han pujat a compartir i gaudir de l'exhibició d'art, treball, imaginació i sentiment religiós que tot un poble en aquests dies dedica a la seva Patrona.

La imatge, venerada a l'Ermitori i que aquests dies està en Morella, tornarà al seu santuari el mes d'octubre en una romeria que tornarà a congregar centenars de devots que durant l'any la invoquen com a Mare i Protectora.

Festa de la Mare de Déu de la Cinta

José-Luis Arín Roig
Vicari general

«La santa Església venera amb un amor particular la benaurada Mare de Déu, Maria, unida amb lligam indissoluble a l'obra salvadora del seu Fill» (CEC 1.172). Això es viu clarament a Tortosa on la devoció a la Mare de Déu de la Cinta és la nota distintiva de la pietat dels catòlics tortosins. La ciutat i comarca tenen en la Mare de Déu de la Cinta l'advocació preferida de la seva devoció mariana.

La tradició diu que a mitjanit del 24 al 25 de març de 1178, un virtuós clergue anà a la catedral i trobà les portes obertes a la vegada que sentia cantar el *Te Deum*; s'entristí pensant que feia tard a matines. La seva sorpresa augmentà en veure una gran resplendor i una Senyora que, envoltada d'àngels amb

ciris a les mans, s'adreçava cap a l'altar major. El sacerdot se li acostà i la Senyora li digué: «Sóc la Mare de Déu i aquests són els Apòstols Pere i Pau. Com a penyora de l'amor que tinc als devots de Tortosa us deixo aquesta Cinta amb què vaig cenyida.» Aquest relat consta en breviaris antics de la catedral de Tortosa i en documents de l'Arxiu capitular, un dels quals és de l'any 1347.

La solemnitat local de la Mare de Déu de la Cinta se celebra el primer diumenge de setembre, que enguany s'escau el 2 de setembre. A les dotze hores, el bisbe de la diòcesi, Mons. Xavier Salinas, presideix la missa estacional i hi concelebran el Capítol Catedral i els sacerdots de totes les parròquies de la ciutat. Hi assisteixen les autoritats locals, les pubilles i pubilletes de les festes, així com les personalitats a qui el primer majordom de la Reial Arxiconfraria de

la Cinta convida a portar al vespre en la processó l'estendard de la Cinta. Enguany porta l'estendard el superior provincial dels Jesuïtes a Catalunya, P. Lluís Magriñà; i l'acompanyen com a borlistes Agustí Castell, director de Càritas diocesana de Tortosa, que celebra el 50è aniversari; i el P. Luis Felipe Alberca, darrer jesuïta director de l'Observatori de l'Ebre. La solemne missa estacional, que serà transmesa en directe per Ràdio Estel a partir de les 11.30 h, s'acaba quan el bisbe imparteix la benedicció papal i tota l'assemblea canta emocionada l'himne a la Mare de Déu de la Cinta. Al vespre, a les 20 h, comença la solemne processó i els carrers de Tortosa s'omplen per veure passar emocionats l'objecte més preuat de la seva devoció: la relíquia de la Mare de Déu de la Cinta.

El dissabte anterior comença l'exer-

cici pietós de la novena, recentment renovada, que segueix convocant una multitud de fidels que gairebé omplen l'espaiosa nau central de l'esplèndida seu tortosina. Cada dia la celebració eucarística i el rès del Sant Rosari precedeixen l'exercici de la novena que té com a punt culminant la predicació, veritable ocasió de gràcia per una autèntica catequesi d'adults. Enguany prediquen el dilluns i dimarts Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona; dimecres, P. Enric Puig, s.j., secretari general de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya i president de la Fundació Institut Químic de Sarrià; dijous i divendres, Mons. Joan Piris, bisbe de Lleida; dissabte, Mn. Josep M. Membrado, canonge i vicari episcopal d'Economia de Tortosa; i el diumenge, darrer dia de la novena, Mons. Xavier Salinas, bisbe de Tortosa.

Sant Feliu de Llobregat

L'abat de Montserrat, contra Eurovegas

El P. Josep M. Soler considera que cap hipotètic benefici econòmic no es pot superposar al preu humà que comportaria el projecte

Redacció
Montserrat

En la línia del que setmanes enrere havia expressat el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Agustí Cortés, el P. abat de Montserrat, Josep M. Soler, va fer públic un comunicat el 23 d'agost passat en el qual afirma amb convicció que el preu humà que comportaria la creació del projecte del gran complex lúdic i turístic conegut com *Eurovegas* «no es pot superposar a cap hipotètic benefici econòmic». «El nostre poble —sosté l'abat— no pot veure exempcions tributàries i legals a favor de propostes de negoci que no dignifiquen les persones, i menys encara quan intenta esforçar-se per fer remuntar les pròpies iniciatives empresarials.» «No podem exposar-nos —afegeix— a estils de vida i de convivència que van contra els valors que no sense dificultats procurem comunicar a les noves generacions, com són el treball abnegat, l'esforç per obtenir resultats positius, l'amor a la terra, el respecte per la persona, la solidaritat o la creativitat artística i empresarial. No podem afavorir pràctiques que portin a la degradació de la dignitat de les persones o les aboquin a agredir la seva salut corporal i psicològica. No podem perdre, a costa del diner fàcil, l'equilibri natural i ecològic de la zona on es proposa construir el

«No podem afavorir pràctiques que portin a la degradació de la dignitat de les persones o les aboquin a agredir la seva salut corporal i psicològica»

complex lúdic.»

El màxim responsable de l'abadia de Montserrat ha aprofitat també per advertir dels perills que comporta el món de joc i de les seves greus conseqüències: «És prou sabut que el món del joc és vidriós, i que sol tenir aparellat el foment de la ludopatia, la difusió de la toxicomania, la presència de la prostitució i, fins i tot, en alguns casos, el tràfic de persones.»

«Només trobarem una sortida sostenible a la crisi si aconseguim generar una nova cultura fonamentada en un humanisme que torni a donar a la societat els valors que han sostingut i han fet progressar la dignitat de les persones i la convivència veritablement democràtica. I aquests valors creiem que no es troben reflectits en projectes com *Eurovegas*», assegura el P. Josep M. Soler en referència a la possible construcció d'aquest complex lúdic.

L'abat de Montserrat considera que el full de ruta per a un desenvolupament digne i sostenible el trobem a l'Evangeli: «Jesucrist i el seu Evangeli ens ensenyen quins són els camins i els mitjans per a un autèntic desenvolupament humà. Aportar-los a la reflexió pública és, doncs, una manera de servir la societat i de contribuir a dinamitzar-la en bé dels ciutadans i d'una economia centrada en la persona humana i el seu desenvolupament harmònic.»

Inaugurada la reproducció del retaule de Sant Bartomeu

Redacció / Molins de Rei

El 24 d'agost passat es va celebrar a la parròquia de Sant Bartomeu de la Quadra la festa patronal en honor del seu titular: Sant Bartomeu, apòstol. La celebració va començar amb la missa solemne, presidida pel vicari episcopal, Mn. Anton Roca, i concelebrada pel rector Mn. Xavier Aymerich i també per Mn. Ignasi Armengou, Mn. Joan Soler i el P. Josep Maria Juanpere, del col·legi Sant Miquel. L'església es va omplir de gom a gom amb feligresos de Sant Bartomeu, la Rierada, Vallpineda i també de la parròquia de Sant Miquel, de Molins de Rei. Les autoritats presents estaven encapçalades per l'alcalde accidental Joan Ramon Casals, les regidores Anna Cantudo i Jessica Revestido, el president de la Fundació Agrària, Joan Castellví, i la directora del Museu Municipal de Molins de Rei, Maria Eugènia Ripoll.

Al final de l'eucaristia es va procedir a la benedicció i inauguració de la reproducció del retaule gòtic de Sant Bartomeu, que s'ha instal·lat en un altar lateral de l'església. Recordem que aquesta important obra d'art, datada del segle XV i procedent de l'antiga església de Sant Bartomeu, es va salvar en bona part de la destrucció del 1936 i es conserva al Museu Diocesà de

Barcelona. Durant les passades festes de Nadal, l'original es va traslladar a Molins de Rei per fer-ne una exposició temporal a la parròquia de Sant Miquel, i ara es podrà contemplar aquesta reproducció de forma permanent a Sant Bartomeu de la Quadra. Tant l'alcalde com el president de la Fundació Agrària, entitat que ha col·laborat en les despeses de la reproducció, van destacar el valor no només artístic i cultural sinó també espiritual i religiós d'aquesta peça que esdevé un valor preuat de la història i el patrimoni de la nostra vila. Cal esmentar que aquesta reproducció del retaule gòtic se suma als capitells romànics del segle XI i al mural de l'artista molinenc Josep Maria Pubill que es va inaugurar ara fa un any.

Amb motiu de l'esdeveniment s'ha editat una estampa commemorativa que reproduïx la taula central del retaule amb la imatge de l'apòstol Sant Bartomeu. L'exposició es completa amb dos plafons explicatius: un explica la història i la iconografia del retaule, i l'altre ofereix una fotografia antiga també explicada amb el retaule en el seu emplaçament original a principis del segle XX. La celebració es va cloure amb el cant de la pregària a Sant Bartomeu i amb un refrigeri festiu per a tothom.

Barcelona

Primera missa internacional a la Sagrada Família

El cardenal Martínez Sistach va presidir una celebració multilingüe al temple de Gaudí

Carme de Miguel
Barcelona

El 15 de juliol passat es va celebrar a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona la primera missa internacional dirigida al col·lectiu de turistes que ens visiten d'arreu, però molt especialment al turista creient, és a dir, no només el que vol visitar un monument, un patrimoni eclesial, sinó el que vol transcendir més enllà involucrant-se en una celebració litúrgica que l'agermana amb altres races a les quals els uneix una mateixa fe.

El cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, va encarregar aquesta tasca a la Delegació diocesana de Pastoral de Turisme, la qual es va engrescar per fer-la el millor possible. Tot i que alguns diaris sensacionalistes van ressaltar la buidor d'alguns espais de la basílica, no podem fer extensiva aquesta buidor al cor dels que la van celebrar amb tot el seu entusiasme i sentiment.

Tant la celebració litúrgica com les pregàries es van efectuar amb diversos idiomes, dels quals cal destacar-ne alguns com el croat, el polonès o el lituà, entre altres. Damunt de les cadires, el fidel es trobava el llibret en diversos idiomes de la celebració litúrgica juntament amb un tríptic dissenyat per la delegació amb els horaris de les misses en diversos idiomes que el turista pot trobar en diferents esglésies de Barcelona.

Van concelebrar amb el cardenal el delegat de la Pastoral de Turisme, Mn. Ferran Lorda, el qual era interceptat

Ramon Ripoll

«El turista creient no només vol visitar un monument, sinó que vol transcendir més enllà»

en tot moment per diversos mitjans de comunicació als quals s'afanyava a respondre amb diligència, qüestions tals com, si es podia parlar d'una celebració apostòlica, és a dir, una celebració de tothom i per a tothom que hi vulgui participar i que se senti interpellat per la crida d'una mateixa fe.

Missatge evangelitzador i catequètic

L'obertura de la cerimònia, amb la monició d'entrada, va anar a càrrec del nostre estimat rector de la parròquia

de la Sagrada Família i membre de la Delegació diocesana de Pastoral de Turisme, Mn. Lluís Bonet, expert en l'acollida a aquest col·lectiu que ens visita diàriament, al qual va donar la benvinguda en diverses llengües. Tot seguit, amb la processó d'entrada, s'inicià la celebració litúrgica encapçalada per cardenal arquebisbe Sr. Lluís Martínez Sistach.

Cal destacar la col·laboració i implicació en la difusió d'aquesta missa internacional per als turistes, del Gremi d'Hotelers de Barcelona i de tots els components de l'equip del Servei de Visitants de la basílica de la Sagrada Família, als quals i gràcies a la seva experiència, es deu l'èxit d'aquesta celebració litúrgica.

També van col·laborar molt activament les persones involucrades del bisbat, els voluntaris i els concelebrants.

La intenció d'aquesta celebració litúrgica ha estat intentar donar un missatge evangelitzador i catequètic alhora, a tot aquell turista que es trobava en aquest moment a la nostra ciutat de Barcelona i volia compartir una estona de pregària i recolliment espiritual en aquesta gran basílica obra del genial arquitecte català, Antoni Gaudí.

L'arquebisbat de Barcelona als dispositius mòbils

Redacció / Barcelona

Coincidint amb l'època estival, l'arquebisbat de Barcelona, donant compliment a allò disposat en el seu pla pastoral, sobre l'ús evangelitzador de les noves tecnologies, ha inaugurat l'accés optimitzat per a dispositius mòbils de la seva web.

Des de qualsevol mòbil amb connexió a internet ja és possible accedir a la web de l'arquebisbat a través de l'adreça www.arqbcn.org, que disposa d'un àgil menú d'accés simplificat, per tal que sigui fàcil consultar les notícies, l'agenda, la carta dominical, l'horari de misses...

La idea de poder consultar la web de l'arquebisbat a través de mòbil parteix de la necessitat de fer present la seva actualitat i els seus continguts pastorals a un conjunt cada cop més ampli de ciutadans que accedeixen a internet en itinerància, a través del seu telèfon mòbil.

LA PRESENCIA DE L'ARQUEBISBAT A LES XARXES SOCIALS:

<http://twitter.com/@sistachcardenal>
<http://twitter.com/@arquebisbatbcn>
<https://www.facebook.com/ArquebisbatdeBarcelona>
<https://plus.google.com/u/0/109696392434293943123>
<http://paraulesdelcardenal.blogspot.com.es>
<http://www.youtube.com/user/arquebisbatbarcelona>

Solidaritat a les festes de Gràcia

Redacció / Barcelona

Aquest any, la Festa Major de Gràcia ha estat marcada per la solidaritat. Els veïns i veïnes d'aquest barri han volgut estar al costat dels qui més pateixen les conseqüències de l'actual context econòmic i per això han dedicat part de la programació d'enguany a donar a conèixer diferents ONG que treballen amb els col·lectius més desfavorits i a recaptar fons per contribuir en la seva tasca. Així doncs, s'han posat a la venda 2.000 polseres a 2 euros, els beneficis de les quals han anat a parar a Càritas diocesana de Barcelona. Les polseres tenen el lema *Una Festa amb Cor*.

Càritas ja ha utilitzat aquest reclam en altres àmbits com el del món empresarial (*Empreses amb Cor*), el de les entitats i clubs (*Entitats i Clubs amb Cor*) i el de les universitats (*Universitats amb Cor*). Les institucions o empreses que s'adhereixen a aquest tipus d'iniciatives de Càritas col·laboren amb l'entitat ja sigui a través d'aportacions econòmiques o ajudant-les a desenvolupar tot tipus d'accions.

Una altra iniciativa solidària de la Festa Major de Gràcia ha estat la cigella solidària en la qual les persones han pogut dipositar roba o sabates per als més desfavorits.

Ètica i sostenibilitat, eines imprescindibles en les empreses del futur

Celebrat el XVIII Fòrum Internacional de les Escoles de Negocis de la Companyia de Jesús

Carmen García
Barcelona

Amb el títol *Tecnologia i negocis per a un món sostenible*, es va celebrar a Barcelona, entre els dies 22 i 24 de juliol, el XVIII Fòrum Internacional de les Escoles de Negocis de la Companyia de Jesús, en el qual es van reunir representants de cinquanta escoles d'arreu del món. Va estar organitzat per l'Institut Químic de Sarrià (IQS), la Universitat de Deusto, la Universitat Pontifícia de Comillas, ESADE i la Universitat Lloia Andalusia. L'acte d'inauguració va estar presidit pel P. Enric Puig *s.j.*, president del Patronat de l'IQS, i va comptar, entre d'altres, amb la presència d'Irene Rigau, consellera d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya; Michael Garanzini, delegat de la Companyia de Jesús per a l'Educació Superior, i Esther Giménez-Salinas, encara en aquells moments rectora de la Universitat Ramon Llull.

L'objectiu del Fòrum és el de ser un espai de reflexió sobre les propostes que actualment es fan per reformar l'economia i la manera de fer negocis, i millorar els plans d'estudi per formar els alumnes a un nivell més alt d'ètica i sostenibilitat.

En el discurs inaugural, el P. Enric Puig va destacar que cal remarcar «la dimensió de servei social» en l'exercici professional d'aquells que es dediquen al sector de l'empresa i dels negocis i en la conveniència de lluitar per «una economia més equitativa i respectuosa amb el medi ambient». Per la seva banda, Irene Rigau va destacar la importància de les escoles de negocis de la Companyia de Jesús, que són un «orgull

de referència obligada en el lideratge de la societat econòmica catalana».

Una de les intervencions més destacades va ser la de la Dra. Adela Cortina, catedràtica de Filosofia de l'Ètica de la Universitat de València, que va començar afirmant que «és necessari assumir la responsabilitat social com una eina de gestió, mesura de prudència i exigència de justícia». Més endavant va ressaltar que l'economia és un mecanisme que està lligat als valors, els quals influiran en el resultat final. «Que s'hi incorporin uns o altres —va dir— té diferent efectivitat. Bons valors provoquen bones conseqüències; mals valors, males conseqüències. L'ètica mira de condicionar el món per mitjà de valors. Una ètica

de l'empresa ha de ser una ètica de la responsabilitat, ha de tenir en compte les conseqüències.»

També va donar les claus per a la implementació amb propostes concretes: «Tots els membres de l'empresa han de participar dels mateixos valors i dels mateixos objectius, cercant uns guanys legítims, el bé comú i una economia sostenible. Si el benefici no persegueix el bé comú, no és una bona activitat, és il·legítima.» I va afegir: «El progrés tecnològic ha fet possible que per primera vegada la Terra s'hagi convertit en una cosa vulnerable. Una ètica de l'empresa ha de respectar la naturalesa perquè és valuosa per ella mateixa i perquè les generacions futures tinguin

possibilitats de sobreviure.» Així mateix va aclarir que «quan una cosa és valuosa i vulnerable, i algú pot protegir-la i no ho fa, està actuant de manera il·legal. Un món que no sigui sostenible tampoc no serà humà».

La catedràtica va denunciar un dels grans mals de l'economia i la política en els nostres dies: el *curtterminisme*. «L'economia exigeix guanys immediats i la política, guanyar les eleccions. En un món geopolític canviant es percep un desequilibri entre una economia global, amb una política internacional dominada per nacions o blocs que lluiten pels seus interessos, en contraposició a una democràcia mundial, que organitzi uns mercats financers inestables i desconcertants que provoquen grans mals», va comentar Cortina.

I va continuar: «És necessari crear una ètica global que inclogui els interessos de totes les nacions. Per això ens cal l'existència de grans organitzacions solidàries que els controlin i facin complir unes regles, que han de començar per fer respectar els drets humans i ajudar a distingir entre valors positius i negatius.»

També va voler recordar les paraules de Kofi Annan a Davos l'any 1999: «Escollim unir el poder dels mercats, amb l'ideal dels pobles i les exigències de les generacions futures.» La Dra. Adela Cortina va concloure la seva intervenció destacant el següent: «Si no hi ha apostes de gratuïtat, no hi haurà justícia. En aquests moments la societat necessita empreses d'excel·lència com a referents, posant l'excel·lència al servei de la comunitat que la necessita per sobreviure.»

DR. GAËL GIRAUD, JESUÏTA I ECONOMISTA FRANCÈS

«Sense una reforma bancària es produirà un crac pitjor que el del 1929»

Una transició ecològica que freni el canvi climàtic i una reforma del sistema bancari són els requisits urgents que es necessiten per evitar un crac pitjor que el del 1929 abans de l'estiu del 2013. Així s'expressa el Dr. Gaël Giraud en una entrevista concedida arran de la seva participació al Fòrum Internacional de les Escoles de Negocis de la Companyia de Jesús. Aquest jesuïta i economista francès imparteix cursos a les universitats de París (Sorbona), Estrasburg i Hanoi. És autor de diversos llibres d'economia, com *20 propostions para reformar el capitalisme*, i el 2009 va ser finalista al premi Millor Jove Economista per al diari francès *Le Monde* i el Cercle d'Economistes.

Què opina de les polítiques de retallada que s'estan duent a terme als països més castigats per la crisi?

La situació a la zona europea és greu, però no té sentit fer un programa

d'austeritat per a un país quan l'interès del deute és més alt que el seu índex de creixement. Grècia tornarà a caure, Espanya i Itàlia ho faran en els pròxims mesos i més tard ho farà França. Cal fer una transició ecològica d'àmbit europeu perquè Europa no tingui dependència de l'energia de fora i per construir un continent ecològic. Sense una reforma bancària es produirà un crac abans de l'estiu del 2013, molt pitjor que el de l'any 1929.

Qui posarà els diners per començar el procés?

La meua proposta és reformar el Banc Central Europeu (BCE) perquè creï diners per finançar la transició ecològica. La gent creu que crear diners és inflacionista. Això és cert en part. Si es creen diners per a res, augmenta la inflació, però si ho fem per a una transició ecològica es reduirà el dèficit comercial, reduïrem l'emissió de CO₂ i

creixerem en llocs de treball. A França ja existeixen moltes empreses i polítics que volen fer-ho. El BCE el 2011 va crear 1.000 milions d'euros per salvar els bancs, ara podria fer el mateix per salvar el continent. Per això, necessitariem les institucions per conduir el procés.

Quines serien les primeres mesures que caldria prendre per canviar aquesta situació?

En primer lloc condicionar els edificis per reduir la despesa energètica. Pel que fa a la mobilitat, menys cotxes, menys avions i més trens. Hem de crear un debat polític sobre l'energia nuclear que ara no existeix. Està demostrat que la temperatura de la Terra augmentarà més de 2°C a finals de segle. Els més pessimistes creuen que augmentarà 5°C. La transició ecològica ha de ser el capítol més important d'aquest programa.

Molts ciutadans estarien d'acord

Dr. Gaël

a prendre aquestes mesures però, com es podrien dur a terme quan els interessos dels ciutadans van per un cantó i els dels polítics per un altre?

Potser seria una bona idea crear un Partit Verd a l'Estat espanyol, que no pot esperar. Crec que el Partit dels Verds a Alemanya obtindrà bons resultats en les properes eleccions. Jo mateix formo part de la fundació del Moviment Roosevelt, creat a França l'any 2012 per canalitzar aquestes expectatives, que compta amb el suport de nombroses empreses i polítics.

Novahumanitas programa el nou curs d'activitats

Té com a missió ser un pont entre la psicologia i la teologia espiritual

Mn. Josep Font i Gallart

Si mirem els anys passats, les activitats fetes i les persones que han passat per les sessions de Novahumanitas, brollen l'agraïment i la confiança. Agraïment pel passat i esperança pel futur.

El treball de Novahumanitas és un treball interior, lent, amagat, però molt profund, seriós i fecund. Hi ha persones que afirmen que els ha canviat la vida; altres, que els ha fet retrobar Déu. I podem dir, amb tota veritat, que totes les persones en surten contentes i en guarden un bon record.

Al fons, Novahumanitas fa allò que sant Ignasi diu que és la finalitat dels Exercicis espirituals en el número 21: «Exercicis espirituals per vèncer-se a si mateix i ordenar la vida sense determinar-se per cap afecció que sigui desordenada.»

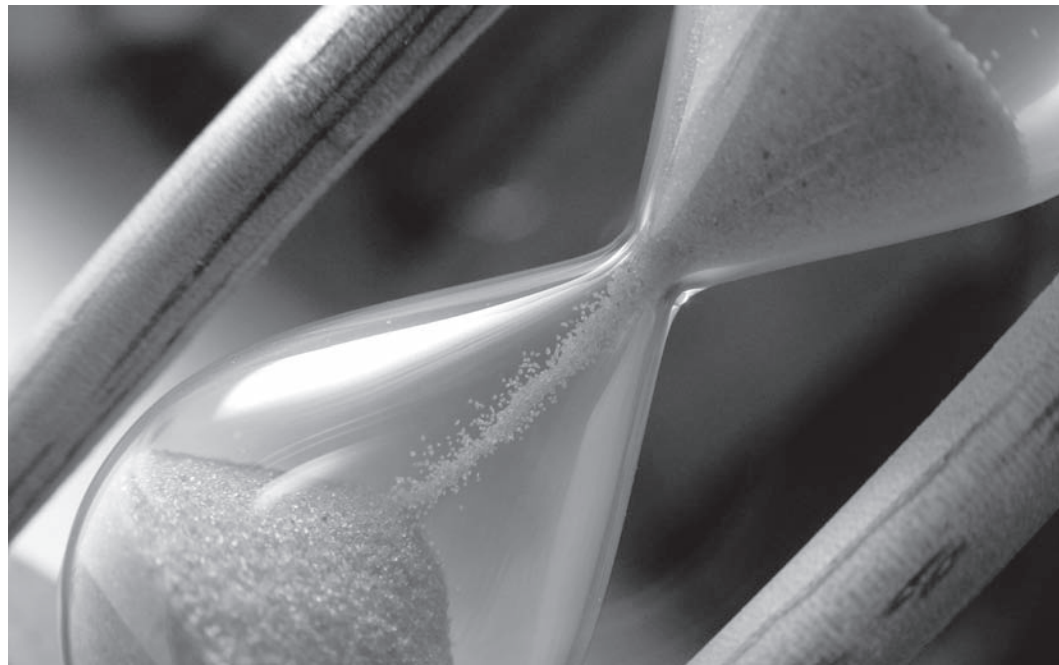
Novahumanitas pretén, en primer lloc, que les persones descobreixin vivencialment tot allò de positiu que hi ha dins seu, les seves potencialitats, la petjada de Déu: estem fets a la seva imatge i semblança (Gn 1,27) i és el mateix Déu qui misteriosament està dins nostre (Jn 14,23; 2P 1,4).

En descobrir aquestes grans riqueses interiors sovint les persones queden sorpreses. Creixen en autoestima, seguretat i autonomia. Aviat descobreixen la necessitat d'«ordenar la vida», de viure d'acord amb el que són, amb els valors profunds del seu ésser.

Viure en valors

Això els fa veure la necessitat de no deixar-se arrossegar pels altres, pels esdeveniments, per les necessitats i moviments de la sensibilitat... A poc a poc van coneixent la manera de funcionar de cada una de les instàncies de la seva persona: l'ésser, la sensibilitat, el jo cerebral, el cos... I aprenen a no deixar-se arrossegar (sant Ignasi diu «determinar-se») pels disfuncionaments de les diverses instàncies (aficions desordenades). En experimentar el goig profund de ser un mateix, de ser coherent amb la bondat, la veritat, la justícia, la capacitat d'estimar que portem dins, van aprenent a viure a partir d'aquesta petjada i presència de Déu dins nostre (vèncer-se a si mateix i ordenar la vida) i, a poc a poc, van transformant la seva vida.

El llenguatge tradicional de la moral cristiana parla dels set pecats capitals com a font dels mals funcionaments de la persona: supèrbia, avarícia, luxúria, ira, gola, enveja i peresa (n. 1866 del Catecisme de l'Església catòlica). Aquests «pecats capitals» són, globalment, en el llenguatge actual de la psicologia humanista, els disfuncionaments de cadascuna de les instàncies de la persona. És el que en diem «reaccions desproporcionades i repetitives». Reducir aquests disfuncionaments és

«ordenar la vida», és caminar vers la perfecció humana i espiritual.

Pot funcionar malament la nostra intel·ligència cercant mecanismes de justificació, cercant clarament el mal o tenint un funcionament imaginatiu... Pot funcionar malament la nostra llibertat per indecisió, funcionament primari, alienació als altres o als propis instints... Pot funcionar malament la voluntat per peresa, apatia i també per un funcionament exagerat... La missió d'aquestes tres facultats és estar al servei de l'ésser, del més profund que hi ha en nosaltres, de la petjada de Déu en els nostres cors: bondat, veritat, justícia, creativitat, servei, vocació... Si aquestes tres facultats no estan al servei de l'ésser, la persona viu dividida, infeliç i infecunda.

Freqüentment els disfuncionaments vénen de la sensibilitat ferida. Tots portem ferides. Són com un pecat

Novahumanitas vol ser un «granet de sorra» en la construcció d'un món més humà

original. És un mal que hi ha en nosaltres del qual no tenim cap culpa.

Treball constant

Si, per exemple, de petit em van cridar i jo no vaig poder assimilar aquells crits, aquells crits han quedat enquistats en mi i ara, quan em criden, em desperten tot aquell dolor i jo no sento els crits d'avui que són de força cinc, sinó que «com que em

toquen la poteta del mal» els sento amb força de cinquanta. I reaccio com si m'haguessin cridat amb força de cinquanta. Si jo tinc mal al braç i me'l toquen suaument, ho sentiré com si me l'haguessin tocat amb força i em queixaré molt fort.

Totes les ferides es poden guarir. Cal potenciar molt el ser i fer un treball constant i seriós. A mesura que s'experimenta la guarició, s'agafen forces per continuar el treball. Novahumanitas vol ajudar a fer tot aquest treball interior a fi que les persones puguin viure a partir de la seva profunditat i guarir les seves ferides. Vol ser un pont entre la psicologia i la teologia espiritual.

La pedagogia és senzilla, activa i inductiva. Proponem unes preguntes que tothom pot respondre i, si ho volen, compartir. A partir de les vivències evocades ajudem a aclarir, completar i dilatar el contingut d'aquestes experiències a la llum de la psicologia humanista i de la Paraula de Déu. Es parteix sempre de la pròpia vida i es condueix de nou a la vida per poder-la viure millor.

La propera sessió de Novahumanitas tindrà lloc a Barcelona, c/ Àliga, 12 baixos (metro d'Hostafrancs i plaça d'Espanya) els dies 21-23 i 28-30 de setembre. Té per títol *Descobreix-te a tu mateix* i és la sessió amb què es comença, normalment, la formació Novahumanitas.

Els divendres (21 i 28) tan sols treballarem de 20.00 a 21.30 hores. I els dissabtes i diumenges, de 9.00 a 13.00 i de 16.00 a 19.30. Acostumem a dinar plegats en un petit restaurant prop del local de Novahumanitas.

A la nostra pàgina web (www.novahumanitas.org) podeu trobar anuncies les nostres activitats. Oferim també a tots els grups que ho vulguin una presentació del que és Novahumanitas. Només cal notificar-ho per acordar lloc, dia i hora. Volem ser un «granet de sorra» en la construcció d'un món més humà, més obert a Déu i més feliç.

La bona notícia

Més de deu milions de pelegrins en un any

El santuari nacional de la Mare de Déu de l'Aparecida, que es troba al nord de la ciutat de São Paulo, al Brasil, va rebre més de deu milions de visitants durant l'any 2011. És el santuari marià més famós del món pel que fa a nombre de pelegrins, tenint en compte també que la xifra va augmentar en mig milió de fidels respecte de l'any anterior. L'assistència al temple de la Mare de Déu de l'Aparecida sobrepassa els de Montserrat, el Pilar a Saragossa, Lourdes a França o Fàtima a Portugal.

L'any 1834 es va començar la construcció d'aquesta església, que es convertiria poc temps després en basílica. El temple és gegantí: un campanar de 100 metres d'alçada; la nau en forma de creu grega és de 173 metres de llarg i 168 d'ample, amb una superfície total de 18.000 metres quadrats. La seva capacitat d'acollida aplega 45.000 fidels devots. Per totes aquestes mesures, l'Aparecida és

la segona església més gran del món, després de la de Sant Pere de Roma. L'any 1980 va ser el papa Joan Pau II que la declarava i consagrava basílica.

El mes de l'any que registra un nombre més gran de visitants és l'octubre, amb un milió i escaig de fidels cada any. El 13 novembre és també un jorn multitudinari, que l'any passat va aplegar 200.000 devots. En aquesta data va tenir lloc la benvinguda als joves de tot Brasil que van anar al santuari per lliurar a la Mare de Déu de l'Aparecida, patrona del Brasil, els símbols de la Jornada Mundial de la Joventut. Fins i tot durant les vacances d'estiu, els pelegrins prefereixen visitar aquest santuari marià del Brasil, el més conegut del món. Per al rector del temple, el pare Darci Nicioli, redemptorista, «el santuari de la Mare de Déu està sempre obert i a punt per rebre tots els fills i filles de Déu.»

Francesc Gamissans

Volta al món per les rutes de la fe

El 14 de setembre s'estrena a Espanya el documental «Érase una fe»

Samuel Gutiérrez

De Romania fins a l'Amazones, passant per Turquia, Síria, l'Iraq, l'Índia, el Nepal, el Tibet, la Xina, el Senegal, Mauritània i Algèria. Aquesta és la insòlita peregrinació que en bicicleta, canoa o a peu van recórrer durant un any els joves francesos Gabriel Lépinau i Charles Ghilhamon. L'objectiu era donar resposta a una pregunta: és la mateixa fe la que viuen els cristians a la Sabana, a les muntanyes tibetanes o a la selva de l'Amazones? Així van iniciar un viatge cap al desconegut, a la recerca d'aquells cristians que en diferents llocs del planeta viuen de forma heroica, i molt sovint oblidada, la seva fe. La història d'aquesta aventura fascinant arriba ara als cinemes espanyols amb l'estrena, el proper 14 de setembre, del documental *Érase una vez* («Il était une foi»).

Dirigit per Pierre Barnérias, el film vol ser un viatge iniciàtic cap a aquest rostre de l'Església més desconegut. «És un projecte del qual estic molt orgullós —afirma el seu director—. Finalment es destapa el vel sobre un tema tabú: 200 milions de cristians al món no poden viure lliurement la seva fe, i sembla que els mitjans de comunicació no sempre estan gaire disposats a parlar-ne.» «Gabriel i Charles —continua dient— aconseguen captar l'atenció dels espectadors i ens porten, amb senzillesa i bon humor, cap als països més recòndits. Juntament amb ells descobrirem una Església que mai no hauríem pogut imaginar.» El director del documental, impulsor també de la productora Tprod, explica que sempre havia volgut fer una pel·lícula sobre les persecucions i que quan els joves protagonistes li van presentar la idea, va acceptar de seguida amb gran entusiasme.

Amb mitjans escassos, sense gaire planificacions, oberts sempre a l'inesperat, els joves protagonistes del documental ens conviden a fer la volta al món per les rutes de la fe. La seva aventura no té precedents. Malgrat la seva joventut, 22 i 25 anys quan van emprendre aquesta peregrinació, Gabriel i Charles no dubten a anar arreu del món, de campanar en campanar, per trobar-se amb els cristians perseguits i oblidats i compartir amb ells la fe. «Un viatge per arriscar-se més en la fe —explica Barnérias— i un punt de partida per respondre també a altres preguntes sobre la fe: què és la fe? Innata, universal, essencial?» I afegeix: «Lluny de la basílica de Sant Pere de Roma i de la vella Europa, hi ha una Església de la qual mai no se'n parla. Des del desert d'Algèria fins a la multitud de l'Índia, des dels cims del Tibet a les dunes de Mauritània, des del riu Amazones fins a les muntanyes iraquianes, milions de cristians conformen un mateix cos, el de l'Església oblidada.»

El documental, de 84 minuts, és una de les grans apostes audiovisuals de la productora Tprod, fundada recentment per Pierre Barnérias. El seu gran objectiu és tornar a les arrels de

De la mà de Gabriel i Charles, amb senzillesa i bon humor, descobrirem una Església que mai no hauríem pogut imaginar

FITXA TÈCNICA

ÉRASE UNA FE

Director:
Pierre Barnérias.
Intèrprets:
Gabriel Lépinau y Charles Ghilhamon.
Gènere:
Documental.
França, 2010,
84 minuts.

la comunicació i cercar punts de vista originals. «Volem mostrar una visió diferent del món —asseguren—, dels esdeveniments que tenen un impacte, i de la manera en què afecten les persones.» Barnérias compta amb més de 30 anys d'experiència en mitjans de comunicació.

La pel·lícula *Érase una fe*, ja estrenada a França, arriba ara a les sales espanyoles de la mà de la distribuïdora European Dreams Factory.

Subscriu un missioner

Regala una subscripció de CatalunyaCristiana perquè també els missioners rebuin notícies de casa (podeu mantenir-hi correspondència).

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Marqueu la vostra preferència (preu d'una subscripció missionera)

- Amèrica i Àfrica: 237,86 € Missioner Edició en català
 Àsia i Oceania: 315,81 € Missionera Edició en castellà
 Adjunto xec nominatiu Domiciliació bancària

Senyors, els prego que carreguin al meu compte el rebut que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua donació Subscripció Missionera.

Titular

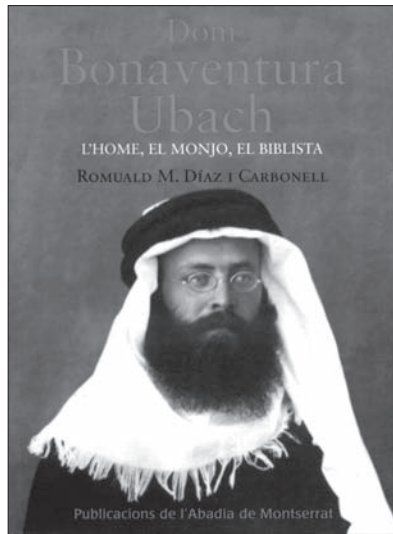
Entitat Oficina DC Compte Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
 Comtes de Bell-lloc, 67-69
 08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autorizo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Personalitat única

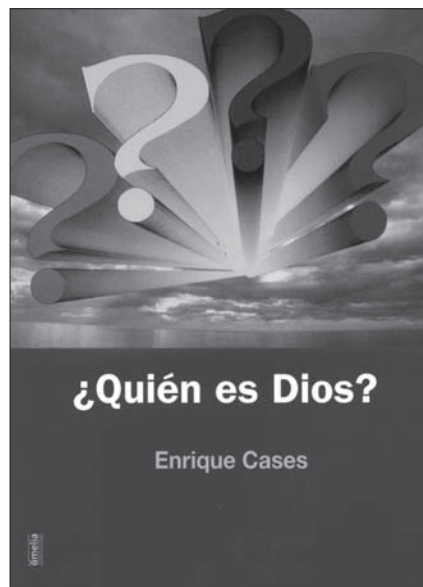
La biografia del P. Bonaventura Ubach (1879-1960) és la d'una personalitat vigorosa, inconfusible, forjada durant seixanta anys de vida monàstica, que són alhora seixanta anys d'entrega a l'estudi de la Bíblia. El P. Josep Massot afirma en el pròleg que es tracta «d'un personatge que en lloc de dissipar-se amb el temps, com és habitual, ha anat adquirint aquests darrers anys una popularitat que no l'hauria sospitada mai ningú».

Romuald M. Díaz i Carbonell, *Dom Bonaventura Ubach. L'home, el monjo, el biblista*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2012, 248 pàg.

La llum divina

En aquesta obra, el teòleg Enrique Cases assegura que els éssers humans caminem entre boires i necessitem respostes per tal que la nostra vida s'il·lumini. Només davant la llum del Déu bo s'il·lumina el misteri del mal. La llibertat divina explica i sustenta la irrenunciable llibertat humana. Emprant la raó i la fe, l'autor va descobrint aquest Déu, que sempre és més, i que s'atansa als homes i dones de bona voluntat que volen sentir-lo.

Enrique Cases, *¿Quién es Dios?* Ediciones Internacionales Universitarias, Col·lecció Yumelia Espiritualidad, 2012, 112 pàg.

Cuina fàcil

Què és la cuina «impostora»? És una cuina que es fa a base de llaunes, pots, congelats i... que està a l'abast de qual-sevol, per més pocatraça que sigui als fogons. Una cuina tan fàcil que l'únic que cal per practicar-la és gana. Totes les receptes són de Falsarius Chef, el cuiner més perseguit pels puristes de la cuina que publica des del 2007 un blog de cuina (falsariuschef.com) que rep milers de visites diàries.

Falsarius Chef, *Grandes éxitos de la cocina para impostores*. Plaza&Janés, 2012, 448 pàg.

Per viure la fe

El claretià Josep Codina reflexiona sobre les estructures indispensables per atorgar solidesa a la fe cristiana i ho fa a l'entorn de set pilars, sempre amb l'Evangeli i la persona de Jesús com a punts de referència. És recomanable per a tots aquells que desitgin assegurar-se un creixement sòlid i equilibrat, un creixement que tingui en compte tots els aspectes de la persona perquè pugui desenvolupar les possibilitats que posseeix.

Josep Codina i Farrés, *Donar solidesa a la fe. Set pilars de la fe cristiana*. Editorial Claret, Col·lecció A Cel Obert, 2012, 62 pàg.

Desmuntant tòpics

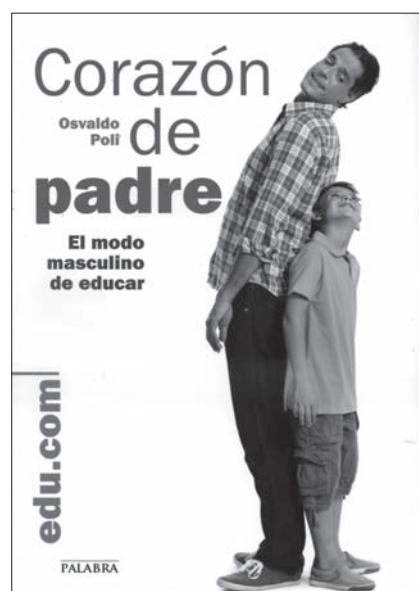
La història convencional sol dir que no hi ha hagut massa dones rellevants. L'escriptora Maria Lluïsa Latorre demostra que no és així. Aquest llibre revela dades sorprenents, com que la primera persona que va conduir un cotxe va ser una dona (Bertha Benz) i també van ser dones les que van posar les bases del llenguatge informàtic (la matemàtica Ada Lovelace) o de la telefonia mòbil (l'actriu Heddy Lamarr). Un llibre que desmunta tòpics.

Maria Lluïsa Latorre, *Dones invisibles*. Viena Edicions, Col·lecció Carta Blanca, 2012, 240 pàg.

Retrobar la paternitat

Tenen els pares un estil educatiu propi? És diferent la sensibilitat educativa paterna que la materna? Segons el psicòleg Osvaldo Poli, és necessari redescobrir la bellesa secreta de la manera masculina de relacionar-se amb els fills i les filles, així com la seva utilitat. Sense tornar a estils paternalistes i autoritaris de temps passats, és essencial retrobar el veritable concepte de paternitat, bàsicament per al bé dels fills.

Osvaldo Poli, *Corazón de padre. El modo masculino de educar*. Ediciones Palabra, Col·lecció Edu.com, 2012, 218 pàg.

Guia àgil i completa

Gant és una ciutat amb una vida cultural i artística important. Bruges, d'altra banda, es caracteritza sobretot pel seu entramat de canals. Aquesta guia està concebuda perquè el visitant aprofiti al màxim el seu viatge. Ofereix una gran quantitat d'informació (prop de 300 punts d'interès) en el mínim espai, de manera que resulta ben àgil i completa. També proporciona sis mapes a doble pàgina, amb tots els indrets d'interès clarament assenyalats.

Jordi Bastart, *Brujas y Gante*. Editorial Alhena Media, Col·lecció Gente Viajera, 2012, 120 pàg.

Crítica literària

«Siete buono come il mare...» (Vostè és bo com el mar...)

Rosa M. Boixareu Vilaplana
 Síndica de Greuges de la URL

Axel Munthe publica el 1929 *The story of San Michele*, que Libros de Vanguardia reedita amb pròleg de Mauricio Wiesenthal i un epíleg del Dr. Josep Rius; situen la lectura abans de començar-la i després. Obra de difícil classificació, tot i que es pot dir que es tracta d'una autobiografia amb un estil de novel·la fantàstica no exempta de passatges amarats de lirisme. Els dos últims capítols ho constaten. L'autor és un idealista que no dubta a expressar allò que pensa; a vegades, s'avança al nostre temps, altres vegades, deixa un regust polèmic. Però ell és tal com es mostra i no se n'amaga.

Axel Munthe és metge (psiquiatre), el més jove de l'Europa del seu temps, i està dotat de qualitats innates per generar confiança als seus pacients. És el metge de l'aristocràcia de París, Roma i altres ciutats a les quals viatja però ho és, alhora, dels més desfavorits als quals dedica la mateixa atenció i interès que als primers. Als dinou anys viatja a Capri, terra d'oliveres i camps de vinya, i, llavors, s'enamora del lloc i concep la idea de construir-hi la seva residència, que anomena San Michele (prop d'Anacapri) al lloc de l'antiga vila de l'emperador romà Tiberi. Una casa

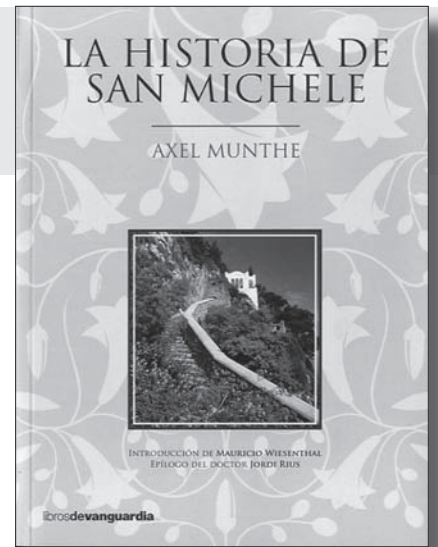
AXEL MUNTHE
La historia de San Michele
 Libros de Vanguardia, 2012, 479 pág.

petita però amb galeries i pèrgoles que la rodejaven per poder «contemplar el sol, el mar i els núvols; l'ànima necessita més espai que el cos».

Al llibre no estalvia elogis a l'indret—les seves vistes a la badia de Nàpols—, al mar, al clima, a la llum i als seus habitants: prefereix la seva senzillesa, bondat i saviesa natural, no exempta de vanitat, a la sofisticació de l'aristocràcia amb la qual tant s'hi relaciona, i és metge desitjat per tots ells, que no deixen de visitar-lo a l'illa, com la reina Victòria de Suècia. Els capítols del vint-i-vuit al trenta-u són dedicats exclusivament a la seva estada a San Michele. A *El santuario de los pájaros* narra la compra d'una muntanya a Capri a fi d'evitar la mortaldat cada primavera de milers i milers d'ocells de camí cap al nord. Una extrema sensibilitat i estimació vers els animals i la natura queda reflectida al llarg de tot el llibre de tal manera que al pròleg de M. Wiesenthal li sentim dir:

«Tal vegada Munthe no era més que un franciscà disfressat.»

A París, treballa amb el conegut psiquiatre Charcot a La Salpêtrière, del qual posa en dubte els mètodes d'hipnosi. També coneix Pasteur, en un passatge bellíssim de la *Historia de San Michele* on, aquest ja vell, intenta salvar, sense èxit, la vida d'uns pagesos russos mossegats per llops rabiosos. A Roma viu a la piazza Di Spagna, on és metge de princeses i marqueses amb les seves neurosis de tot tipus que tan bé descriu, però també és el metge dels malalts dels barris pobres on el rostre de la malaltia és ben punyent: còlera, diftèria, tuberculosi; alguns dels malalts moren per la malaltia, per la ignorància, per l'ambient en què viuen, per la pobresa, perquè la vida té un límit i la mort l'aprofita per fer-s'hi present, però sempre cerca alleujar el dolor i el sofriment. Munthe se'n va al terratrèmol de Messina, i a l'epidèmia de Nà-

pols, dedicant-hi pàgines d'un realisme impressionant: «Milions de rates... van envair la zona baixa de la ciutat... com gossos rabiosos... ulls ferotges injectats de sang i dents negres i esmolades...» Per ser un bon metge és necessari estimar els malalts, comprendre'ls, generar confiança, «compadir-se'n» (*sentir amb el malalt*), ens diu al llarg del llibre amb paraules i fets: el seu és un humanisme d'acció, no de llapis i llibreta.

Crítica cinematogràfica

La llegenda al servei de l'espectacle ideològic

Peio Sánchez
 Director del Departament de Cinema de l'arquebisbat de Barcelona

EL CABALLERO OSCURO.
La leyenda renace
 Director: Christopher Nolan
 Intèrprets: Christian Bale, Tom Hardy, Anne Hathaway, Michael Caine.
 Acció. / Estats Units, 2012, 164 minuts.

Aterra com la gran estrena de l'estiu el que sembla la conclusió de la trilogia de Batman del director Christopher Nolan. Malgrat la crítica benèvola i del públic mobilitzat per la campanya publicitària, la pel·lícula no acaba de convèncer. Cinematogràficament, el guió complica de manera tramposa la mirada complexa de *Batman Begins* (2005) i de *The Dark Knight* (2008), mentre que la realització, després del desplegament d'*Origen* (2010), resulta repetitiva i massa envoltant per no ser manipuladora.

Gotham City gaudeix de la pau social després de l'engany ordit per Batman i el comissari Gordon sobre Harvey Dent, el fiscal de districte que, encimbellat com a heroi després de la seva mort, només els espectadors coneixen el rerefons malvat de la seva doble personalitat. Però la mentida té un preu, Bruce Wayne (Christian Bale), retirat de la seva activitat salvadora i econòmica així com amargat en el seu propi dolor, i el cap de policia (Gary Oldman), també reduït a la soledat després de l'abandonament de la seva família.

El mal, però, continua creixent a les clavegueres, ara encarnat en Bane (Tom Hardy), el terrorista que amb el seu discurs d'alliberament amenaça de destruir l'aparent estabilitat social. En la peripècia també tindrà rostre femení, tot i que es reserva per al final saber de quin costat es troben, d'una banda, la lladre Selina Kyle/Catwoman (entre el més interessant, Anne Hathaway) i, de l'altra, l'empresària ecologista Miranda Tate (una innocent Marion Cotillard). El bàndol dels bons comptarà amb els ajudants de luxe amb fidelitat sobrada: Lucius Fox (Morgan Freeman) i Alfred (força ancià Michael Caine). I per al futur de la nissaga John Blake, un jove policia honest, valent, servicial i, en resum, perfecte (amb possibilitat de rebre l'alternativa

de superheroï Joseph Gordon-Levitt).

Amb un guió dels germans Nolan (s'hi uneix Jonathan), basat en els personatges creats per Bob Kane per al còmic, la pel·lícula segueix la marca de la nissaga d'enfosquir i de fer complexos els personatges. El rerefons social d'aquesta relectura dels superheroï va sorgir d'oferir una narració per elaborar la por de la societat nord-americana després dels atemptats de les torres bessones de l'11-S; ara es desplega per abordar la incertesa social de la crisi econòmica occidental. Amb un esquema simple de bons i dolents, superheroï i policies al costat dels meravellosos, mentre que malvats i terroristes al costat dels dolentíssims. Però com que l'entreteniment necessita girs i més girs, els bons han de purificar-se passant el seu propi descens als inferns. En aquest cas la presó-pou d'on per escapar-ne cal assumir la por de la mort. I al costat dels dolents, el guió s'encarrega de desemmascarar-los a poc a poc. 164 minuts donen per a molt, tot i que com gairebé sempre les seves venjances són rudimentàries i les seves ànimes negres.

L'espectacle audiovisual amb percussions, desastres monumentals, invents mòbils inversemblants, enfonsament de gratacels i tanta foscor i tenebra com a efectes especials adoba una ideologia simplista i buida. Simplista perquè els conflictes interiors són superficials i mai no aborden el sentit, es dilueixen en un dualisme irreal i preconcebut. Buida perquè, com demostra la trampa final, la felicitat i l'harmonia sorgeixen d'un ordre que no es qüestiona i que en el fons s'accepta. Si l'entrega anterior acabava amb una gran mentida per la pau a casa, aquesta desemboca en un final feliç que desprèn falsedat. Novament els superheroï al servei de l'ordre, però per a aquest viatge no calia tantes alforques.

Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

La història del nostre calendari

Ara segueix mantenint-se el calendari gregorià

El calendari promulgat el 1582 pel papa Gregori XIII només va ser acceptat de moment pels estats d'Itàlia, Espanya i Portugal, però gradualment també per molts altres: el 1583 pels Països Baixos, el 1584 pels catòlics de Suïssa i d'Alemanya, el 1586 per Polònia i el 1587 per Hongria. I n'hi hagué que l'adoptaren més tard: Anglaterra no acceptà la reforma fins a l'any 1752. Els alemanys protestants ho feren el 1778, per ordre de Frederic II el Gran. El Japó també va determinar fer servir el calendari gregorià el 1873. A Rússia s'adoptà el 1917, després de la revolució comunista que enderrocà el tsar; revolució que, per cert, s'anomenà d'octubre però va ser ja al nostre novembre, perquè aleshores els russos ja tenien 13 dies de retard respecte del calendari gregorià. I hi hagué altres països que encara trigaren més a fer seu el nou còmput: Grècia no l'acceptà fins al 1923 i Turquia fins al 1927.

Els que encara no l'han acceptat en la seva litúrgia són els cristians ortodoxos separats de Roma que segueixen amb el calendari julià, i com que tampoc no han suprimit els bixestos 1700, 1800 i 1900, ara ja porten 13 dies de diferència amb nosaltres i per celebrar la Pasqua segueixen Nicea igual, però per a ells resulta que és encara el dia 8 de març el nostre 21, i per això no la celebrem de fet el mateix dia i de vegades amb més d'un mes de diferència (quan

Icona commemorativa del I Concili de Nicea.

la primera lluna plena primaveral s'escau entre els nostres 21 de març i el 3 d'abril).

El fet d'haver trigat 170 anys la Gran Bretanya a acceptar el nou calendari ha donat lloc a unes anècdotes curioses: el Dia del Llibre que celebrem el dia de Sant Jordi es diu que ve d'haver mort en tal dia de l'any 1616 dos literats famosos: Miguel de Cervantes

i William Shakespeare, i és cert que tots dos moriren el dia de Sant Jordi de dit any, però no el mateix dia, perquè a Anglaterra aleshores se celebrava Sant Jordi deu dies més tard. I també es diu que l'anglès Newton va néixer el mateix dia de la mort de Galileu que va ser el 25 de desembre del 1642, i no és veritat. Sí que és veritat que va néixer el dia de Nadal del 1642, però a Anglaterra, quan a Itàlia ja era el 4 de gener del 1643, o sigui, deu dies després de la mort del científic italià.

Avui dia el seguiment del calendari gregorià és pràcticament d'ús universal perquè els països musulmans, Israel, la Xina i altres amb calendari propi el tenen també en compte constantment per a les comunicacions internacionals que demanen uniformitat en la mesura del temps. I això malgrat les incongruències que encara té, com és no començar l'any en una data astronòmicament més important, com seria, posem per cas, el solstici d'hivern, que ara és al 21 de desembre; o el fet de tenir un mes, el febrer, tan diferent dels altres. S'han proposat calendaris nous, com, per exemple, el que instaurà la revolució francesa (i que es derogà en temps de Napoleó) o uns altres proposats modernament que fins al moment present no han tingut èxit. Sembla, doncs, que el «nostre» calendari catòlic té ara com ara bona salut. No hi sabríem dir res més.

Certes científiques i fe cristiana

27. L'evolució dels éssers vius segons proposà Darwin

És composable la teoria evolucionista de Darwin amb la fe cristiana? S'ha dit que després del de Galileu el confrontament més important que ha tingut l'Església amb la ciència ha estat el que tingué (o té) amb l'evolucionisme. Però aquest segon conflicte ha estat molt diferent del primer per dos motius: primer, perquè l'evolucionisme no és una teoria del mateix tipus que l'heliocentrisme, i segon, perquè l'actitud de l'Església en aquest segon cas no ha estat pas d'una condemna semblant a la infligida al savi pisà. Mentre que, per una banda, el gir al voltant al Sol de la Terra és un fet demostrable científicament i mereix dir-se certesa científica, l'evolució biològica és només una teoria avalada per raons que no són pas apodíctiques, i a més té moltes variants en la seva explicació; no és deguda a una llei física comprovable, ni té repetibilitat experimental. I, per una altra banda, l'oposició de l'Església a aquesta teoria ha estat tan sols de part de teòlegs o autors cristians que l'han considerada rebutjable i no per instàncies del Vaticà condemnatòries. Les úniques intervencions de la jerarquia no van ser decrets per condemnar-la sinó precisions només en alguns punts que podien afectar la fe, i fetes mitjançant el magisteri ordinari. Ja ho explicarem.

Bases científiques de la teoria evolucionista de Darwin

Deixant a part tota la història de com es desenvolupà la vida de Darwin i el procés del seu pensament fins a arribar a la publicació el 1859 de la seva cèlebre obra *On the origin of Species* (ja ho vam explicar detalladament en el nostre llibre *Teories evolucionistes i ciència de l'evolució* (Claret, Barcelona 2003, cap.9-13), tan sols direm en síntesi

què deia la part purament científica de la seva teoria per poder confrontar-ho amb el que ens diu la nostra fe.

Charles Darwin (1809-1882) en el seu viatge en el *Beagle* va anar trobant arguments per pensar que les espècies no eren immutables com creia Aristòtil (i també els teòlegs cristians per considerar-les creades immediatament per Déu), sinó que havien anat variant a causa de les diverses circumstàncies (medi ambient, lluita per la vida...) en què s'havien trobat. Un dels arguments va ser la troballa de fòssils d'animals semblants però no iguals als actualment existents. En un terraplè anomenat Punta Alta de Bahía Blanca, a 650 km al sud de Buenos Aires, va recollir fòssils de vertebrats que es veien diferents, però no gaire, dels que actualment viuen a la Pampa Argentina. I hi féu la reflexió: «És impossible reflexionar sobre el canvi que s'ha produït al continent americà sense sentir l'astorament més pregon.»

Un altre argument va ser comprovar que, quan l'ambient, és a dir l'hàbitat, és semblant, per molt distants que siguin els llocs on viuen les espècies que els han ocupat, aquestes espècies de l'un i l'altre lloc tenen característiques molt semblants. Espècies americanes s'assemblen a les europees quan hi ha un hàbitat gairebé igual, com és el cas de l'ocell *Tinocorus rumicivorus*, que és molt semblant a la guatlla, viu en indrets semblants als ocupats per aquest europeu i té un règim de vida similar. I quan l'hàbitat es fa diferent també es fan diferents els animals que hi viuen. A l'Argentina també veié que el nyandú es veu substituït per una altra espècie quan seguint cap al sud es fa l'ambient més fred. I això ho confirmà amb el que observà a les illes dels Galápagos: hi veié espècies diferents a les americanes però

semblants. Que l'ambient era diferent era cosa clara, i que les diferències podien explicar-se per haver-se trobat llarg temps en aquell ambient divers del que tenien al continent, també es veia força clar.

Un tercer argument li vingué també del que observà a les Galápagos: l'aïllament pot provocar canvis en l'espècie. Els pinsans d'aquelles illes eren diferents d'una illa a una altra, cosa que mostrava que, procedint d'una mateixa espècie original, s'havien anat modificant segons l'illa en què es trobaven per no tenir-hi exactament el mateix hàbitat. I una cosa semblant passava amb les tortugues amb diferències d'illa a illa.

La conseqüència que Darwin en treia era que les espècies han variat al llarg del temps i s'han acomodat al seu hàbitat en la lluita per la vida. O sigui: «Gràcies a aquesta lluita les variacions, fins i tot les més dèbils, independentment del seu origen, tendeixen a preservar els individus d'una espècie i es transmeten als seus descendents, sempre que els siguin útils... Els descendents tindran així possibilitats de supervivència, ja que dels que neixen periòdicament d'una espècie només en sobreviu un petit nombre. Aquest principi, segons el qual una variació, encara que petita, si és útil es conserva i es perpetua, l'he anomenat *selecció natural*». Així ho explica Darwin.

Valor científic de la teoria darwiniana

No es pot negar que el mecanisme de la selecció natural es veu tan evident que ha de ser un motor de l'evolució que no hi ha cap naturalista sensat que li negui valor. La variabilitat de les espècies, almenys dintre d'uns límits, és clara. Però si només tinguéssim els arguments que

Darwin posa en el seu famós llibre, no podríem dir que el seu abast anés gaire enllà. Fixem-nos en com ell exposa la cosa: pressuposa que els caràcters adquirits es transmeten per herència genètica als descendents i ara sabem que això no és pas així perquè allò que un animal hagi aconseguit de perfeccionament del seu organisme en vida no afecta mai en res les seves cèl·lules reproductores. Aquest havia estat també l'error d'un evolucionista anterior a Darwin, el francès Jean B. Lamarck (1744-1829) que ja havia elaborat una teoria de l'evolució basant-se principalment en la transmissió genètica dels caràcters adquirits pels individus en el seu esforç per millorar el propi organisme; l'ús d'un òrgan el perfecciona i el desús el deteriora, i això passa a la descendència, deia Lamarck. Teoria que els científics han hagut de reconèixer com a invàlida. Però Darwin encara hi creia, si bé com a motor secundari de l'evolució.

I certament hi encertà més que Lamarck: la selecció natural en la lluita per la vida no es pot negar que sí que n'és un motor important. Però si no és vàlida la transmissió dels caràcters adquirits potser s'ha de considerar insuficient per explicar una evolució de gran abast. Darwin treia com a conclusió del que ell havia elaborat que d'uns pocs éssers vius originals han vingut tots els actuals. Diu textualment al final del seu llibre: «Crec que els animals són descendents d'uns quatre o cinc progenitors com a màxim i que les plantes d'un nombre igual o potser inferior.» I per això, encara que tingué seguidors entusiastes, ben aviat també hi hagué qui, des del punt de vista científic, posà objeccions serioses a la teoria darwiniana. Però els qui més van contradir l'evolució proposada per Darwin van ser els qui hi veien un conflicte amb la fe cristiana. Ja en parlarem.

Des del carrer

XISKYA VALLADARES, RELIGIOSA DE LA CONGREGACIÓ PURESA DE MARIA

«A Twitter la clau és saber escoltar i ser autèntic»

Samuel Gutiérrez

Tot i que no la fascina especialment, a Xiskya Valladares (www.xiskya.com) l'han rebatejat com la «monja tuitera». La imparable immersió que ha fet a internet i a les noves plataformes socials l'ha convertida en un referent de la presència de la vida consagrada en els nous llenguatges del segle XXI. La seva és una aposta vocacional, en clau clarament evangelitzadora, convençuda que els nous mitjans poden ser un instrument privilegiat per actualitzar avui el missatge de Jesucrist. La jove nicaragüenca Xiskya Valladares és religiosa de la congregació Puresa de Maria i està formada en teologia, filologia hispànica i periodisme. Actualment és professora al Centre d'Estudis Superiors Alberta Giménez, a Palma de Mallorca.

Com li prova que l'hagin rebatejada com la «monja tuitera»?

Crec que ja m'ha quedat el sobrenom i poc més hi puc fer per evitar-lo... [riu] No em molesta, però tampoc m'entusiasma. Mentre es mantingui el respecte i l'educació, no passa res.

Què la va dur a introduir-se tan decididament en l'àmbit de les noves tecnologies?

El més important és descobrir que les xarxes socials són només una eina més, ni bona ni dolenta. Com tota eina depèn de la finalitat amb què s'empri. Quan vaig descobrir-ho vaig pensar que podien ser un bon mitjà per actualitzar el missatge de Crist, fer-lo proper i humà. Molt sovint als religiosos ens veuen com a éssers distants i freds i això és el més allunyat que hi

pot haver de l'Evangeli. El nostre món ens necessita propers i empàtics; sense que per això caiguem en el «tot s'hi val» d'alguns.

A l'Església, s'ha superat ja el tabú inicial pel que fa a aquestes noves plataformes comunicatives?

L'Església impulsa d'uns anys ençà, sobretot a les Jornades Mundials de les Comunicacions, el bon ús de les eines que ofereix internet. Com deia abans, són una eina que podem emprar per al bé o per perdre el temps o fins i tot per al mal.

Es pot, doncs, transmetre Crist

amb garanties a internet?

Internet té com a característica la llibertat i això dificulta les garanties. S'ofereixen molts missatges que sota el nom de cristià, molt sovint estan lluny de Crist. No és fàcil, però tampoc impossible. Hem de ser-hi i hem d'anunciar-lo.

Quina és la seva experiència?

Jo hi he trobat molta varietat d'espiritualitat, de vegades fins i tot una espiritualitat atea. És important navegar per internet des d'una alfabetització digital i una seguretat en la teva fe. Qui busca, trobarà de tot.

Com manté l'equilibri en una realitat, la virtual, tan fràgil i procliu a la dispersió?

Cal tenir una sola personalitat en el món real i en el virtual; no deixar mai les responsabilitats del món real; i unir tots dos mons en l'oració. En realitat no són dos mons,

el virtual és només una part més del real. Però és cert que si no es té una personalitat amb una responsabilitat ben formada i una claredat en la missió, pot ser motiu de dispersió. Intento que no ho sigui.

Quin és el secret per aconseguir sis mil seguidors a Twitter?

Crec que a Twitter la clau és saber escoltar, ser autèntic i aportar. No s'hi pot estar sense interactuar des d'aquests tres elements. Però només ho dic des de la meua experiència. La veritat és que jo mateixa em sorprenc amb tants seguidors perquè tampoc no he fet res especial.

Eduard Brufau

Rauxa

Un equilibri necessari (i 2)

Un bon exemple d'aquest equilibri és l'ús de les noves tecnologies i les xarxes socials. És bo que l'Església faci servir aquestes eines, perquè són una oportunitat per difondre la Bona Nova. Però en el camp tecnològic els canvis se succeeixen a un ritme vertiginós, i no només per l'avenç de la recerca sinó per estratègia comercial. El que avui és novetat d'aquí a dos o tres anys quedarà obsolet per una altra tecnologia que al cap de poc temps també quedarà desfasada. Quina ha de ser l'actitud de l'Església? Si fem cas de totes les novetats, no caurem en l'espiral de consumisme que els cristians tant critiquem?

No convertim, llavors, l'Església en una víctima més del màrqueting de les multinacionals de la tecnologia? Encara un altre exemple: la societat contemporània té l'emotivitat a flor de pell, es deixa endur per les emocions i reacciona a qualsevol estímul de manera ràpida, superficial i passatgera. És una societat líquida, tal com l'ha definida Zygmunt Bauman. Per tal de guanyar-se els joves, s'ha d'adaptar l'espiritualitat cristiana a aquesta sensibilitat centrada en les emocions o més aviat l'ha de combatre? Fa cap bé als fidels una espiritualitat emotiva i exaltada, propensa a la cridòria i plena d'efluvis i balbuceigs?

Pensant-ho millor

Núria Gisbert Feliu

«Sendino se muere»

He estat llegint aquesta setmana de vacances un llibre de butxaca que no arriba a les cent pàgines. L'autor és un nét d'Eugeni d'Ors, fa de capellà en un hospital de Madrid i es diu Pablo d'Ors. La protagonista, África Sendino, és una metgessa a la qual se li detecta un càncer de mama. Són els retalls del diari de la seva malaltia, que no pot acabar, i ell, que l'assisteix els últims mesos de la seva vida, rescata les anotacions i les contextualitza en la seva vida, que no dubta a qualificar d'exemplar. El llibre ens demostra el que ella era i com va viure la seva malaltia.

És un llibre que recomano. La vida d'África està arrelada a Déu de manera profunda i la seva malaltia encara farà que les arrels s'aprofundeixin més.

Un dissabte es palpa un nòdul i el dilluns va al patòleg. A un quart de deu té el resultat: càncer. Des d'aquell instant comença un intens i prolongat diàleg amb Déu. Va a la capella de trauma, s'agenolla. Escriu: «Senyor, només vull dir-te que el que em toqui viure i patir a partir d'ara vull que sigui per la teva major glòria. Tu sabràs el camí que iniciis. Tu sabràs on em portes.»

Intenta obrir una porta lateral de la seva vida per a aquesta nova etapa que li toca viure. Ella, que pregava molt sovint, continua fent-ho però de manera diferent; fa experiència de vulnerabilitat i veu la medicina del cantó del malalt. Sempre va pensar la seva malaltia com a font d'ajuda als altres.

No va pregar mai per la seva pròpia guarició i quan els seus amics li deien que pregarien per ella, ella enviava aquestes pregàries perquè altres malalts es curessin.

Un dia un metge li pregunta: «Com calmes la teva ansietat?» «Volia saber el meu secret.»

Amb les paraules que sant Pere escriu a la seva carta: «Descarregueu davant de Déu les vostres angoixes, les vostres preocupacions, que Ell s'interessa per vosaltres.» Li vaig dir tal com raja. Ell, en sentir-ho, va quedar estupefacte.»

Voldria acabar amb una de les últimes paraules del seu diari: «He dedicat la meua vida a ajudar els altres, però no he pogut marxar d'aquest món sense deixar-me ajudar per ells. Deixar-se ajudar suposa un nivell espiritual molt superior al de simplement ajudar. Perquè si ajudar els altres és bo, millor és ser ocasió perquè els altres ens ajudin. Sí, el més difícil d'aquest món és aprendre a ser necessitat.»

SOPAR BENÈFIC A FAVOR

4 d'octubre, a les 20.30 h

al Palau de Congressos de Catalunya
(Av. Diagonal 661-671) - Pàrquing gratuït

Preu: 45 euros

En fer l'ingrés cal indicar nom, cognom i tel.
"La Caixa" 2100 1334 91 0200076078

Es prega confirmació: T/ 93 409 27 70 de 8 a 15h o e-mail: lanit@catalunyacristiana.cat